

ISSN 1855-7511

Poština plačana pri pošti 2277 Središče ob Dravi

SREDICA

GLASILO OBČINE SREDIŠČE OB DRAVI

letnik V

številka 1

marec 2011

Zdenka Dogša, odgovorna urednica

Praznovati pust ali dan žena - je bilo vprašanje

Pošteno smo že zakorakali v leto 2011. Po dolgem, od božično-novoletnih praznikov, »utrujenem« januarju, je sledil kratek februar s svojim kulturnim praznikom. Praznikov, takšnih ali drugačnih, se veselimo in smo žalostni, ko so mimo. Še posebno, ko vsakokrat znova ugotovimo, da so od njih ponavadi imeli največ veliki trgovci. Marec je letos poseben s sovpadanjem dveh »velikih« praznikov - pusta in dneva žena. In kaj praznovati 8. marca? Pust seveda! Dan žena, mednarodni praznik ekonomske, politične in socialne enakopravnosti žensk, obeležujemo že več kot 100 let, vendar je še vedno nimamo. Žalostno! Zakaj potem ne izbrati za praznovanje raje pusta - veselo, razigrano, hudomušno, nerealno in zakrinkano, skratka drugače kot ostale dni?

In če se je kdorkoli kljub temu spomnil in nam ob dnevu žena priznaval naš pomen, doprinos v družini in družbi, nam obljubljal

porazdelitev dela znotraj družine in pomoč pri skrbi za otroke, smo se lahko vsaj nasmejale takšni dobri pustni norčiji. Če smo iz kakšnih »pomembnejših ust« morda slišale kaj podobnega, kot je enakopravnost med spoloma, enako plačilo za isto delo, enakost pri možnostih zaposlovanja, večjo zastopanost v organih oblasti in vodilnih delovnih mestih..., pa nas je tako ali tako že zvijalo od smeha.

Vsem nam je bilo letos lažje. Ženskam, ki nam ni bilo treba poslušati vsega tistega, kar nam itak nekdo vsako leto tega dne obljublja s figo v žepu, moškimi pa zato, ker jim pod krinko prijaznosti ni bilo tega treba početi. Pa še nerodnosti in zadreg s »tihotapljenjem« šopkov od cvetličarne do doma je bilo manj. Sicer pa - če so letos pozabili kupiti čokolado ali nageljček, jim tega niti nismo zamerile.

Irena Meško Kukovec, načelnica UE Ormož

Poslovanje Upravne enote Ormož v letu 2010

Upravna enota (UE) Ormož deluje kot poslovni sistem, ki svoje poslanstvo - odločanje na prvi stopnji - opravlja zakonito, strokovno, nepristransko, politično nevtravno in etično odgovorno.

V UE delujemo učinkovito, interdisciplinarno in proaktivno, z željo, da bi zadovoljili vedno večje zahteve strank. Pa tudi nenazadnje sodelavcev.

To pa nam narekuje postavljanje visokih standardov in ciljev, ki smo jih opredelili v notranjih organizacijskih predpisih in v poslovnem načrtu.

UE si na podlagi podanih priporočil na presojah in raznih analiz postavlja vedno višje cilje v Poslovnem načrtu. Dosežemo jih, ker imamo že vzpostavljen in učinkovit sistem kakovosti.

V letu 2010 je naša upravna enota reševala 6.451 upravnih zadev, kar je za 9,3 % več kot leto poprej. Od teh je bilo rešenih 6.382 zadev oziroma 98,93 % vseh, nerešenih pa je ostalo le 68. Vse zadeve so bile rešene v zakonitem roku. Zaostankov nismo imeli.

Povečanje števila upravnih zadev beležimo na vseh področjih. Na področju upravno-notranjih zadev se je obseg prejetih upravnih zadev povečal za 7,1 % - predvsem zaradi poteka veljavnosti 2.700 osebnih izkaznic.

Glede na preteklo leto se je povečalo tudi število upravnih zadev s področja okolja in prostora, za 12,86 %. Vse več postopkov s tega področja je bistveno zahtevnejših predvsem zaradi številnih strank z nasprotujočimi si interesi in zaradi kompleksne okoljevarstvene zakonodaje. Prav tako se je povečal obseg dela na področju kmetijstva, in sicer za 20 %. Od 365 rešenih upravnih zadev se jih je kar 263 nanašalo na odobritev pravnega posla. Na tem področju se je pojavilo bistveno več takšnih pravnih poslov, ki jih v preteklosti ni bilo. Šlo je za različne razdelilne pogodbe in posadne listine, ki pa po vsebini to niso bile in je upravni organ moral biti zelo pozoren, da ni prihajalo do izigravanja predkupne pravice. Zaznali smo tudi

večje število darilnih pogodb med osebami, ki niso v sorodstvenem razmerju.

Zaradi sprejete novele Zakona o žrtvah vojnega nasilja se je povečal tudi obseg dela na področju dela, družine in socialnih zadev za 43 %. Od petnajstih pritožb je bilo v lanskem letu prejetih trinajst pritožb, dve pa sta bili prenešeni iz leta 2009. Drugostopenjskemu organu smo odstopili v reševanje dvanajst pritožb, ki je v osmih primerih zavrnil pritožbo in potrdil odločitev UE; torej prvostopenjskega organa, v dveh primerih je odpravil odločbo organa I. stopnje in ju rešil z odločbo organa II. stopnje, dve zadevi pa še nista rešeni.

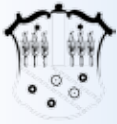
Precejšen delež upravnega dela predstavljajo tudi druge upravne naloge, ki niso zajete v statistiki upravnega postopka.

V lanskem letu smo opravili na upravni enoti 19.962 drugih upravnih nalog, kar je za 10,9 % manj kot v letu 2009. Obseg drugih upravnih nalog se je zmanjšal na področju upravno-notranjih zadev, ker smo zaključili z vnosi v matični register, zaradi zmanjšanja števila vpisov v računalniško evidenco gospodinjstev in ker ni bilo potrebno tolikokrat posredovati podatkov drugim organom, saj si le - ti pridobivajo podatke z neposrednim dostopom do evidenc. Zaradi manjšega števila vpisov v Register kmetijskih gospodarstev (RKG), ker je v letu 2009 potekalo intenzivno vpisovanje namestnikov kmetijskih gospodarstev v RKG, se je zmanjšal obseg drugih upravnih nalog tudi na področju kmetijstva.

UE Ormož ima še eno nedokončano komasacijo, in sicer na komasacijskem območju Lešniška dolina. Odločbe o novi razdelitvi zemljišč na komasacijskem območju so bile strankam vročene ob koncu leta 1990 in v letu 1991.

Za reševanje je ostalo še sedem pritožb, ki smo jih predložili Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano že v letu 2004, oziroma eno v letu 2005.

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

V lanskem letu smo na upravni enoti prevzeli od UE Tržič v reševanje zelo kompleksno in zahtevno denacionalizacijsko zadevo »dr. Karel Born«.

Na Upravni enoti Ormož je bilo v lanskem letu izdanih tudi 134 zemljiško-knjižnih izpiskov in opravljenih 1.368 upravnih overitev. Obseg overitev po ZUP-u je porasel za 23,9 %, predvsem zaradi razlike v ceni storitve, ki je na upravni enoti nižja kot pri pooblašeni organizaciji.

Z zadovoljstvom tudi ugotavljamo, da so stranke zelo dobro sprejele vstopno točko E – VEM, saj število opravil stalno narašča. Lani je bilo opravljenih za 19,3 % več vnosov sprememb poslovnih subjektov kot v letu poprej.

Kakovost storitev Upravne enote Ormož v letu 2010 so ocenile stranke s povprečno oceno 4,81, kar je za 0,14 ocene višje kot v letu 2009. To je najvišja ocena v vsem obdobju, ko se meri kakovost storitev na upravni enoti.

Stranke niso čakale na ureditev svojih storitev, saj so bile večinoma postrežene takoj ali prej kot v petih minutah (98,33 % strank). Hkrati pa se je skrajšal tudi povprečen čas za izdajo odločb v primerjavi z letom 2009, in sicer z 2,12 dni na 2,10 dni v letu 2010.

V okviru Upravne enote Ormož še vedno deluje 7 krajevnih uradov. Število zadev na krajevnih uradih se iz leta v leto zmanjšuje. V prejšnjem letu je bilo na krajevnih uradih opravljenih 2.218 zadev, kar je za 776 manj kot v letu 2009.

Zaradi upokojitve referenta - matičarja je bilo potrebno s 1. oktobrom zmanjšati obseg uradnih ur na krajevnih uradih, tako da krajevni uradi obratujejo po en dan vsak drugi teden v mesecu. To pa povzroča nezadovoljstvo pri nekaterih županih.

Glede na število rešenih zadev in stroške delovanja ugotavljamo, da obseg nalog na javnega uslužbenca ni primerljiv z obsegom dela na sedežu upravne enote in da je delovanje krajevnih uradov neracionalno. O problematiki delovanja KU smo razpravljali s predstavniki lokalnih skupnosti na dveh sestankih. Načelnega soglasja glede ukinitve katerega izmed KU nismo dobili, so pa nekateri pokazali pripravljenost za pokrivanje tistega dela obratovalnih stroškov za delovanje KU, ki so ga zaračunavali upravni enoti. Pisni dogovor smo sklenili z občinama Središče ob Dravi in Sveti Tomaž

ter krajevnima skupnostma Podgorci in Kog. Medtem ko pa ga s KS Velika Nedelja, Ivanjkovci in Miklavž ni bilo možno pisno skleniti, vendar pa nam te ne zaračunavajo obratovalnih stroškov.

Ker je vlaga v arhivu močno načela arhivsko gradivo, nam je v lanskem letu uspelo s pomočjo Ministrstva za javno upravo sanirati arhiv. V sanacijo je bilo vloženih 22.217 EUR.

Na sedežu upravne enote smo naredili tudi ločeno odjemno mesto za odjem električne energije, s povečanjem priklopne moči da bi izvedli drugo fazo investicijsko - vzdrževalnih del, ki pa jih žal nismo realizirali zaradi zavlačevanja javnega razpisa za izbor izvajalca. Pozen jesenski čas, čas kurilne sezone, pa ni primeren za načrtovana dela.

Naša upravna enota uvaja elemente kakovosti v delovne procese že precej časa. Kakovost UE vzdržujemo s sistemom ISO in CAF. V lanskem letu nam je uspelo preiti na novi standard ISO 9001-2008. Naš osnovni moto se glasi: »KAKOVOST JE VREDNOTA, KI JO SPOŠTUJEMO IN IZBOLJŠUJEMO«.

Z opravljenim delom v letu 2010 smo izredno zadovoljni, saj smo kljub gospodarski krizi, izvajanju varčevalnih ukrepov in omejenih kadrovske možnosti (tri upokojitve, le ena odobrena nadomestna zaposlitev, ena porodniška in ena dolgotrajna bolniška) dosegli, celo presegle skoraj vse zastavljene cilje, razen treh. Rezultati naše UE kažejo, da smo dobro obvladovali tako osnovni proces - vodenje upravnega postopka in drugih upravnih nalog - kot tudi podporna procesa (upravljanje s kadrovske viri in zagotavljanje materialnih virov). To se odraža v realizaciji zastavljenih ciljev, v pravilnosti odločanja, v kvaliteti opravljenih nalog, v rokih reševanja upravnih zadev, v visoki oceni zadovoljstva strank in zadovoljstva zaposlenih, v 80-odstotni potrditvi drugostopenjskega organa naših odločitev in nenazadnje v gospodarnosti poslovanja, saj so se materialni stroški na rešeno zadevo v primerjavi z letom 2009 znižali za 4,42 EUR in sredstva za plače, prispevke in nadomestila na rešeno zadevo za 10,81 EUR.

Uspešna realizacija zastavljenih ciljev je v prvi vrsti rezultat dela vseh zaposlenih kakor tudi sodelovanja naših partnerjev (ministrstev, lokalnih skupnosti in drugih organov državne uprave).

Vojka Havlas

Dvorana Sokolana - prizorišče »TV-oddaje« o Prešernu

»Tam pod soncem je dežela, kjer ljudje so bratje vsi, med sosedi ni ograje, radost vsem v očeh žari,« je v narodnozavednem duhu donela pesem, ko se je v petek, 4. februarja, v Sokolani pričela proslava v spomin Franceta Prešerna. Kulturni program so pripravili učenci OŠ Središče ob Dravi pod vodstvom učiteljice Vojke Havlas, za glasbeno popestritev ob klavirski spremljavi Darje Žganec Horvat pa je poskrbel šolski mladinski zbor z zborovodkinjo Dragico Cvetko.

Tematska zasnova kulturnega programa je tokrat obiskovalce spremenila v televizijske gledalce, ki so spremljali kramljanje zgovorne voditeljice z gostom - prešernoslovcem. Scena se je v skladu s tele-

vizijskim dogajanjem ves čas spreminjala; zdaj smo bili priča studijskemu pogovoru, naslednji trenutek pa že reportaži z ulice, ekskluzivnemu posnetku srečanja Primičeve Julije in Matije Čopa, pa tudi reklamam (te so promovirale Prešernove fige in čevlje Kopitar). Brez recitacij odlomkov nekaterih najbolj znanih pesmi velikega pesnika pa večer kljub vsemu ni minil; spretno vpletene v scenarij so celoto primerno zaokrožile in za odtenek bolj zabavnemu kot slovesnemu kulturnemu večeru dodale pridih zelene poetičnosti.

Polurni program se je za marsikoga končal prehitro. To je gotovo dober znak vsem nastopajočim, da je z malo drugačnim pristopom in veliko lastne zavzetosti mogoče osvojiti polno dvorano.

Stanko Zebec, skrbnik spletne strani

Spletna stran naše občine

Z nastankom občine je nastajala tudi spletna stran občine, ali kakor tudi radi imenujemo, naše okno v svet.

Od vsega začetka nas je vodilo načelo - obveščanje občanov ter širšega kroga ljudi o dogajanjih pri nas. Kako pritegniti ljudi k branju spletne strani, je bilo osnovno vprašanje. Pregledal sem veliko občinskih portalov, preden sem se lotil zasnove spletne strani. Sem pa vedno gledal z zornega kota tistega, ki sedi doma za računalnikom, in bi rad na čim hitrejši in enostaven način nekaj zvedel, dobil neko informacijo, pa če je ta še tako za nekoga mogoče nepomembna. In tako je v začetku novembra 2007 ugledala luč sveta spletna stran na naslovu: www.sredisce-ob-dravi.si.

Na tej strani so podatki o občinski upravi, občinskem svetu, o društvih, naša zgodovina, povezave na strani, ki jih občani najpogosteje rabijo, in še kaj.

Bolj kot je čas tekkel, bolj kot je rasla naša občina, bolj so rasle potrebe po več informacijah za naše občane, pa tudi za obveščanje o aktualnih dogajanjih v našem okolju.

Tako smo 11. aprila 2010, ob 56. občinskem prazniku, prenovili spletni portal, ki nudi občanom in drugim obiskovalcem naše spletne strani lažje in hitrejše informiranje že takoj na vstopni strani in takojšnjo preglednost nad novicami in vsebini na celotnem portalu na enem mestu.

Tu dobite informacije o občinski upravi, svetnikih, občini, krajih, društvih, raznih razpisih, proračunu, dogodkih ter še marsikaj uporabnega.

Na našem portalu nudimo društvom in drugim neprofitnim organizacijam v naši okolici brezplačno predstavitev. Prav tako lah-

ko koristijo prostor za aktualne novice na prvi strani, za vabila na svoje prireditve ali aktualne novice o raznih dogodkih.

Na strani boste našli tudi povezave na druge spletne portale, kot so zdravstveni dom, veterinarska postaja, lekarna in še nekatere druge ustanove, ki jih tu lahko obiščete s klikom na link.

Tu je tudi anketa, pa še nekaj rezultatov z nje:

Kakšna se vam zdi prenovljena internetna stran?

Boljša: 131 - 78%

Slabša: 23 - 14%

Ni razlike: 7 - 4%

Ali se vam nagrade za pravilno rešeno križanko v Sredici zdijo privlačne?

Da: 9 - 60%

Ne: 6 - 40%

Ali berete občinsko glasilo SREDICA v E - obliki?

Da: 33 - 63%

Ne: 18 - 35%

Se udeležujete kulturnih prireditev v Sokolani?

Da: 8 - 32%

Ne: 17 - 68%

V časopisu SREDICA pripravljamo rubriko »Pisma bralcev«. Ali želite sodelovati?

Da: 47 - 67%

Ne: 20 - 29%

Koliko čistilnih akcij na leto bi izvedli v naši občini?

eno: 8 - 9%

dve: 44 - 49%

tri: 4 - 4%

štiri: 31 - 35%

Vabimo vas, da v rubriki »KOMENTARJI« sodelujete tudi vi, spoštovani občani, in z vašimi komentarji novic ali z vprašanji županu, občinski upravi ali občinskemu svetu oziroma posamezniku omenjenih, pomagata oblikovati naše okno v svet.

Spletni naslov naše strani je: portal.sredisce@siol.net

Novo leto 2011

Na prenovljenem trgu v Središču ob Dravi je nastal primeren prireditveni prostor. Tam smo občani skupaj pričakali novo leto 2011. Občini je pri organizaciji pomagalo Rekreativno društvo Stras, ki je poskrbelo za kuhano vino in »špricarje«. Za varnost pa so poskrbeli obreški in središki gasilci.

Trg se je posebno pred polnočjo dodobra napolnil, za dobro vzdušje pa je poskrbel ansambel Kostruni. V veselem razpoloženju je sledilo odštevanje, šampanjec, čestitke za vse dobro v novem letu 2011 in seveda ognjemet. Zbrane je z dobrimi željami nagovoril tudi župan Jurij Borko. Veselo razpoloženje se je nadaljevalo še naprej, saj so vremenski pogoji bili ugodni za druženje na prostem.

Občina se zahvaljuje vsem, ki ste priskočili na pomoč pri organizaciji.

Občina Središče ob Dravi

Zdenka Dogša

MED NAMI ŽIVIMO

RADIJSKIVALOVI SOMU OMOGOČALI SPOZNAVATI SVET

Za Ivana Lazarja iz Obreža, kamor se je priženil pred štiridesetimi leti v fotografsko družino Rakuševih, bi lahko upravičeno rekli, da »med nami živi« že tako dolgo, pa o njem vemo občani verjetno bore malo ali skorajda nič. S svojo skromnostjo in zadržanostjo ne daje vtisa, da je poln energije in volje, zelo aktiven in uspešen. Čeprav sam pravi, da ga pri njegovem hobiju, oziroma bolje rečeno ljubezni, počasi izdajata kondicija in zdravje.

Najbolje bo, da nam na začetku predstavite dejavnost, s katero se ukvarjate.

Ivan Lazar: »Radioamater sem od leta 1981, sem član Radiokluba Ormož, ki je del Zveze radioamaterjev Slovenije. Le-ta pa je članica mednarodne radioamaterske zveze IARU. Vedno me je veselilo komunicirati z znanimi in neznanimi ljudmi, kar so mi radijski valovi omogočali. Še večje pa je veselje ob osebnih druženjih, ki jih v naših vrstah tudi ni malo. Radioamaterjem so nam dodeljene različne frekvence in tako lahko vzpostavljamo zveze po vsem svetu. Povedati moram, da smo mi imeli možnost komuniciranja, podobnega današnjemu internetu, že pred petindvajsetimi leti s t. i. Packet radiem.«

Ali radioamaterstvo z razvojem drugih vrst elektronskih komunikacij izgublja na pomenu?

Ivan Lazar: »Žal je res tako, to se tudi čuti na upadanju števila članstva v klubih in nezainteresiranosti mladih za vključevanje v naše

vrste, razen v redkih sredinah, kjer imajo večje možnosti dela z mladimi. Včasih, ko še ni bilo mobilne telefonije, smo radi priskočili na pomoč ob naravnih nesrečah, nujnih obvestilih, priskrbeli komu potrebna zdravila, obveščali svojce o dogodkih na potovanjih idr. Danes te potrebe ni več. Smo pa radioamaterji zadnjih petindvajset let svoje aktivnosti osredotočili na športno disciplino ARG ali lov na skrite oddajnike, bolj znan pod imenom lov na lisico. Cilj je čimprej najti skriti oddajnik in nato zapustiti kraj dogajanja. Vse pa se dogaja na težko dostopnih terenih, zato je poleg radioamaterskega znanja potrebna dobra kondicija. Na srečo se tekmuje v različnih starostnih kategorijah, da smo tekmovalci približno enakih let. Člani kluba treniramo in se udeležujemo skupnih tekem tudi z radioamaterji iz sosednjih Hrvaške in Avstrije. Za vsak trening in tekmo je potrebnih namreč veliko priprav in sredstev, zato se nam splača združevati moči. V preteklosti smo bili v Sloveniji Ormožani najboljši, zadnje čase pa so boljši kolegi iz Sevnice in Krškega, ki imajo več uspeha pri delu z mladimi. Vsem pa nam primanjkuje ženskih moči.«

In kakšni so Vaši uspehi?

Ivan Lazar: »V Sloveniji imamo osem tekem letno in uspehi le-teh štejejo za uvrstitev v reprezentanco. Zadnjih dvajset let sem bil skoraj vsako leto državni prvak, seveda v ustrezni starostni kategoriji, in s tem se mi je uspelo uvrstiti na velika tekmovanja. Menjaje se vsako leto odvijata evropsko in svetovno prvenstvo radiogoniometristov v tekmah na ultra kratkem in kratkem valu. Na svetovnih prvenstvih se tekmuje v šestih moških in štirih ženskih kategorijah. Doslej je moj največji dosežen uspeh 16. mesto posamično in 4. mesto ekipno na svetovnem prvenstvu. Tekmoval sem v različnih državah: v Slovaški, Nemčiji, Češki, Franciji, Bolgariji, Poljski, Srbiji, Južni Koreji, Kitajski, Hrvaški, v nekaterih celo večkrat. Ta športna disciplina je zelo razvita v vzhodnih državah, kjer se odvija tudi največ tekmovanj. Tam se s to dejavnostjo največ ukvarjajo poklicni vojaki in so zato tudi najuspešnejši.«

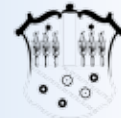
Z radioamaterstvom se v družini ne ukvarjate sami...

Ivan Lazar: »Za ta hobi so se navdušili tudi žena Vera, sin Peter in vnuk Marino. Slednja dva sta zadnje čase nekoliko manj aktivna, žena pa je še vedno aktivna. Skupaj sva zaradi tekmovanj veliko prepotovala in marsikaj zanimivega videla. Na tekmovanjih in spremljajočih dogodkih spoznavam ljudi in njihove običaje, pokrajino in življenje v njej. Na Kitajskem leta 2000 smo videli razkošno urejena mesta in siromašno, blatno in smrdečo okolico. V Franciji smo bili lačni in nas je presneto zeblo, medtem ko so Bolgari odlični gostitelji in organizatorji. Najtežje je bilo tekmovati na Hrvaškem v Gorskem Kotarju, saj smo bili tam v času nenehnega deževja in velikih poplav. Na terenu pa smo se srečali tudi z medvedmi, nevarnimi psi v Koreji...«

Mimoidoči ob Vaši hiši lahko opazijo visok stolp. Verjetno ta hobi ni ravno poceni?

Ivan Lazar: »Stolp sem postavil leta 1984, potem ko z ženo nisva bila zadovoljna z doseženim četrtem mestom na takratnem jugoslovanskem maratonskem tekmovanju, saj nisva mogla doseči vseh zelenih lokacij. Naslednje leto sva zato na tem družinskem

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

tekmovanju, ki je trajalo cele tri mesece, zmagala. Vso opremo je seveda treba nadgrajevati, posodabljati in po potrebi kupiti novo. Veliko opreme si naredim sam, elektroniko pa mi priskrbi brat iz Nemčije. V klubu si pomagamo s sponzorskimi sredstvi in skromnim financiranjem občin. Včasih smo za vzdrževanje sistema in izobraževanje dobivali več denarja, danes si priborimo le za kakšen brezplačen prevoz.«

Posebej ste ponosni na...

Ivan Lazar: »V času osamosvojitvene vojne smo nekateri (ki smo si upali) prisluškovali na določenih frekvencah tistim organom, pri katerih je bilo možno priti do kakršnekoli informacije o odhodih vojaških enot iz kasarn in njihovih poznejših premikih, o gibanju tankov in podobnem. Vse informacije smo takoj posredovali pri-

stojnim slovenskim organom, ki so jih lahko uporabili za planiranje svojih aktivnosti in obveščanje državljanov.«

S čim se ukvarjate še sedaj, ko ste v »penziji«?

Ivan Lazar: »Sedaj imam pač malo več časa za družino. Vsak drugi teden vozim vnukinjo Majo v vrtec, pa tudi v moji kovinarski delavnici kaj postorim. V veliko veselje mi je moja perutnina, saj dam vsako leto v valilnici izvaliti račke in piščančke. V največje veselje pa mi je pes Rino. Za abrahama sem od domačih dobil v dar najboljšega in nenadomestljivega psa Ara, ki ga žal ni več z nami, in tako sem si za 60-letnico kupil zlatega prinašalca Rina.«

Hvala za razgovor in naj se Vam, kljub skeptičnosti zaradi pomanjkanja kondicije in zdravja, uspe uvrstiti na letošnje evropsko prvenstvo v Romuniji!

Start v Franciji

Na cilju

Zdenka Dogša

Mladi zdravniki v Afriki

Zadnjo marčevsko nedeljo so se nam predstavili v središki Sokolani mladi zdravniki, ki so se vrnili z odprave v afriški Malavi. Z besedo, sliko in filmom so nam predstavili svoje poslanstvo v eni najrevnejših držav sveta. Lansko poletje so namreč štirje študenti medicine Tamara Elbl, Blaž Jelenko, Maja Mlinarič in Tilen Zamuda ter absolvent Fakultete za zdravstvene vede Marko Plateis tri mesece pomagali tamkajšnjemu prebivalstvu z najnujnejšo zdravstveno oskrbo.

Na koncu predstavitve so obiskovalcem zanimivo in izčrpno odgovarjali na vprašanja. Tudi učenci središke šole so si ogledali film in prisluhnili domačinki Maji.

Več podrobnosti z odprave v Afriki bomo v sodelovanju z mlado zdravnico Majo Mlinarič, predstavili v eni naslednjih Sredic.

Vir: Udarno.si

Franc Krnjak

Med nami je živel - naivec, ki ga sodobniki niso razumeli

Anton Jurjaševič, 1894 – 1972

“Nagrobni spomenik sem si že izklesal...”, je ob svoji petinsedemdesetletnici dejal Anton Jurjaševič davnega devetinšestdesetega leta novinarju Ptujskega tednika. Mnogi starejši okoličani in Središčani se ga spomnijo kot uglajenega gospoda z bujnimi, negovanimi sivimi brki. Bil je drugi sin izmed štirih, ki se je rodil očetu, Središčanu Matiji in materi Rozaliji, doma Pod čapljami v neposredni bližini središke osnovne šole. Blizu rojstne hiše sta si z ženo Ano Dogša z Grab zgradila za tiste čase lepo, sodobno hišo. Oče je imel trgovino s cementom. Prav ta material pa ga je navdušil, da je želel mladi Tonček postati kamnosek. Uka željan fant ni naletel na posluš pri starših, ker so računali nanj kot naslednika trgovine s cementom, vendar se mu tudi tukaj ni izšlo, saj je mladi nadobudnež zbolel, ko je obiskoval trgovsko šolo v Radljah, za jetiko. Po okrevanju se je zaposlil na železnici in ji ostal zvest obdobje vseh treh držav. Grozeča nevarnost vojaškega spopada, ki je pozneje prerasel v svetovno morijo, je Antona pahnila v prve vrste poznejše nesrečne Galicije. In že se je znašel na zahodnem, soškem bojišču, in pozneje v grozljivem Doberdobu. Klic generala Maistra ga je zalotil v Mariboru, ko so vsi železničarji 1917. leta zapustili bojne vrste in prevzeli železniško službo že v močno razrahljani habsburški monarhiji.

Želja iz mladostnih dni mu je še vedno kljuvala in rojila po glavi, zato je po vojni v Mariboru opravil izpit za kamnoseka. Bolj iz ljubiteljstva kot zaradi zaslužka se je podal v “umetniške vode” naivnega oblikovalca kamna in alabastrnih podob. V njegovi

priročni delavnici so nastajale zanimive podobe iz mističnega sveta, svetopisemskih podob, portreti, lovske trofeje in celo spomeniki. Menda si je najiminitnejšega ustvaril zase in za svojo življenjsko družico. V tem smislu so ga sokrajani imeli za posebneža, ki je ustvarjal tisto, ki ni nikomur služilo. Niso pa vedeli, da je Jurjaševič živel v svojem svetu “umetnosti”. Ta ga je oplajala in bogatila.

Danes, po skoraj štiridesetih letih od njegove smrti, je ostalo bore malo njegovih kiparskih podob, ki jim je s spretnimi rokami vdihnili življenje. Nekaj maloštevilnih hranijo njegovi hišni nasledniki, ki so ga na stara leta negovali. Med zanimivejšimi je njegov avtoportret in portret njegove žene iz alabastra ob njuni šestdesetletnici življenja. Kip izhaja iz prve polovice petdesetih let. Na hrbtne strani je zapisano:

Jurjaševič Anton, roj. Središče 17. V. 1894, poročen 1921, Dogša Ana, roj. 10. VII. 1894 na Grabah. To hišo sma zgradila s svojimi žuli 1922 in sma se včakala 60-letnice. Spomni se naju!!!

Anton Jurjaševič pred svojo hišo v Mladinski ulici

Avtoportret z ženo

Rudolf Mlinarič

Ko mlinček ropoče in voda šumlja...

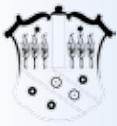
Mlinarstvo spada gotovo med najstarejše dejavnosti človeškega rodu. Zato je prav, da obudimo spomin tudi na mline, ki so mleli pred nekaj desetletji v naših krajih. O pestri mlinarski dejavnosti ni več sledi, le med najstarejšimi sokrajani se kdaj pa kdaj zavrti kolo spomina na mline na Dravi in druge v naši občini.

Leta 1940 smo imeli v bližini še tri mline na reki Dravi. V Obrežu je deloval Zadravčev, po domače »Tratnik«, mlin. Na Grabah je stal mlin Ivana in Alojza Mlinariča, po domače »Hrastov« mlin. Na Grabah pa je bil še mlin Vilija Vesenjaka, po domače »Veseljakov« mlin. Vsi trije mlini so bili enaki. Vsak je imel en par kamnov za mletje koruze in drugega za mletje rži in pšenice. Leseni mlini so bili postavljeni na dveh ladjah, na večji in manjši, ki sta bili oddaljeni 4 metre. Obe sta bili povezani s tremi močnimi trami. Med ladjama je tekla voda, ki je poganjala mlinsko kolo. Vsa prenosna kolesa so bila narejena iz lesa, edino os, ki je poganjala kamen za mletje, je bila železna. Mlin je v celoti plaval na vodi, a privezan je bil z dvema močnima verigama. Na bregu je bila lesena koliba, v kateri je bilo mlinarjevo zatočišče, v njem pa postelja, miza, dve klopi in manjši štedilnik, na katerem so si kuhali žgance, pekli ribe in »kelešice«. Večkrat je na štedilnik zašel morda še kak fazan ali pa zajec. Vse vozne poti proti Dravi so bile slabe, ker se je po njih mnogo vozilo. Prvi dan si moral peljati zrnje k mlinu, naslednji dan pa si moral iti po moko. Zraven vozne poti je bila še pot za pešce. Ob nedeljah in praznikih popoldne so se zbirali pri mlinih mnogi ljudje, ki so se pogovarjali, veselili in zganjali kake šale. V poletnih mesecih pa je bilo sploh pri Dravi na kopanju vse staro in mlado. Kako je bila nekdanja Drava globoka! Vidimo na fotografiji, da so kopalci lahko s strehe mlina skakali v vodo. Za Tratnim mlinom se je leta 1940 zgodila velika nesreča: mladenič Jožef Bedjanič je šel s konjem in vozom k Dravi po drva. Ob vodi je hotel voz obrniti, a je konj preveč potisnil voz nazaj, ta je zdrsnil v Dravo in potegnil konja za seboj. Nikoli niso našli ne konja ne voza.

Leta 1941 so Nemci objavili, da kdor ima orožje, ga naj preda, sicer ga čaka smrtna kazen. V začetku leta 1942 so našli vojaško puško pri Ignacu Korošču, ki je bil mlinar na Vesenjakovem mlinu. Takoj je bil aretiran in čez dva meseca ustreljen v mariborskih zaporih. Tako je Vesenjaka ostal brez mlinarja, zato je preselil mlin v Trnovec. Zima 1942/43 je bila dolga in huda. Večkrat je temperatura padla na minus 30 stopinj Celzija. Vsi jarki ob Dravi, kjer je voda mirovala, so zamrznili, samo glavni dravski tok je bil tekoč. Sredi marca leta 1943 se je naenkrat otoplilo. Voda je dvigovala ledeno ploskev po Dravi. Te ledenke - tudi po sedem metrov dolge in 20 cm debele - so plavale po vodi. Pred Zadravčevim mlinom sta se dve veliki ledenki zaustavili. Voda je delala tako silo, da so verige popokale in mlin je odplaval do Središkega. Tam, kjer se Črnc steka v Dravo, se je med ledenkami deset metrov od brega zaustavil. Ker je bil ves dravski tok zamašen z ledom, se je voda pretakala pod ledom. Jožef Zadravec, ki je bil »mož od sile«, si je naprosil ljudi, da so mlin zaustavili in ga po ledu spravili na breg. Spomladi leta 1943 je spodnji konec Obreža dobil elektriko (po zaslugi Rudolfa Jakla), zato Zadravec ni več obnavljal mlina na Dravi, ampak ga je za mletje koruze naredil doma na električni pogon. Leta 1945 sta Ivan in Alojz Mlinarič mlin prodala Francu Horvatu v Središče. Ta pa je leta 1946

preselil mlin v Trnovec. Tako od leta 1946 ni več nobenega mlina na Dravi pri nas. Leta 1947 je dobil elektriko tudi gornji konec Obreža, tedaj je napravil mlin za mletje koruze Jakob Mlinarič. Na potoku v Šalovcih so imeli mlin Šenekerjevi, Špešičevi, Kolaričevi in Zadravčevi. V Godenincih so imeli na potoku mlin Ivanuševi in Čulekovi. V Središču na Trnavi je deloval mlin Vargazonovih - na vodni in električni pogon. Imeli so tudi stroj za izdelavo prosene in ajdove kaše. Zraven tega so imeli še oljarno, ki prenovljena deluje še danes. Večji mlin - in za tisti čas precej moderen, je imel Jurij Zadravec. Zaposlenih je bilo več mlinarjev in tudi »obermlinar« Štiberč ter odločna knjigovodkinja Vera Pušnik. Pšenico za mletje so dobivali po železnici iz Vojvodine. S središke železniške postaje so jo vozili s konji v mlin. Leta 1940 je Zadravec kupil traktor, da so vozili pšenico z železniške postaje v mlin. Traktorist je bil Kerš. To je bil prvi traktor v naši občini.

Franc Škrjanec, dr. Emil Šterbenk

Moskva tour 2010 – 2. del

MOSKVA

Končno smo se vsaj malce oddahnili od doživetij, vleke, popravil po prometnih ruskih cestah. Potolažili so se tudi naši »neverni Tomaži«, ki so se prepričali, da tu živijo čisto normalni ljudje z nekako prirojenim občutkom in odgovornostjo za pomoč do soljudi, predvsem pa do tujcev, kar se je kmalu potrdilo. Menim, da si je tudi ruska policija malo oddahnila, saj smo imeli zaradi splošne prometne varnosti celotno pot po Rusiji do Moskve diskretno spremstvo. Utrujenost je bila na višku, saj je bila pred nami že druga noč brez spanja. Imeli pa smo pred sabo Moskvo in osempasovno obvoznico ter seveda bolnega Slavkovega trabija, vidljivost zaradi dima in smoga je bila katastrofalno slaba, mučile pa so nas že nenormalno visoke temperature. Začel se je pojavljati strah in neodločnost, kar sem tudi pričakoval. Takrat bi se gotovo vsi najraje zamenjali s Slavkom, da ne bi rabili voziti naprej. Ko so se ostali udeleženci vsaj malo okrepčali na bencinskem servisu, sva midva z Julijo ter našimi prijatelji, ki so nas v zelo velikem številu pričakali z zastavami obeh držav ter panojem Moskva tour-a, dogovarjala, kako naprej s pokvarjenim vozilom. Pristopil je mlad gospod in nas v dobri angleščini ogovoril, da bo z veseljem poskrbel za dvo-taktnega »bolnika«. Vsi smo začudeno gledali. »Viktor«, vprašam našega Moskovčana, »a poznaš tega tipa?« Sledil je negativen odgovor. Nato se je oglasil lastnik petlitrskega mercedesa G, oblepljenega z nalepkami Mille miglia, Paris Dakar. »Srečal sem vas na M9«, je dejal, »ter se zapeljal za vami, ker sem tudi sam rad ekstremni voznik. Vidim, da ste prišli skoraj do cilja, pa imate okvaro. Znano mi je, kako je to«, je nadaljeval. »Pa tudi ogromna pot je za vami. Imam lastno delavnico za popravilo oldtimerjev. Naj vas nič ne skrbi. Zelo blizu je. Seveda lahko takoj poskrbim za vozilo.« »Ampak mi rabimo vozilo najpozneje do petka, ker gremo na Rdeči trg«, sem nekako poskušal odvrniti ponudbo. »Dogovorjeno, sploh ni nikakršen problem.« Kot bi trenil je bil trabant pripet s pravo vlečno vrvjo. Ko smo mi nemo strmeli, je že z Emilom za volanom trabi šmugnil izza črpalke.

Po pripovedovanju Emila je pred garažo tega dobrotnika stalo nekaj prestižnih youngtimerjev, med njimi pa je kraljevala brezhibna starodobnica, Corvete Sting Ray. V garaži je stal velik dvosedežni jaguar, ob njem pa modri bugatti, s katerim so se udeležili dirke Mille Miglia, zelo prestižen predvojni mercedes, nekaj avtomobilov pa je bilo pokritih. Trabi se je verjetno spraševal: »Le kaj počnem tukaj med njimi?«

Na črpalci je bilo čutiti napetost in nervozo - ne glede na vse okoliščine - je bilo treba zapeljati v Moskvo. Tudi zaupanje v moj plan je tedaj nekako zbledelo, ker so se pojavili domačini. »Zdaj smo rešeni, ker nas bodo domači spravili v hotel s čarobno palčko«, so razmišljali naši. Nekako sem le uspel vse ekipe umiriti in prepričati, da se moramo držati strogo našega načrta, ki je »milijon procentov siguren«, kot je bil do zdaj. Navigacija je delovala odlično, saj je Bojan Kuhar vse moje ideje, zamisli in zahteve spravljal v idealno celoto in to je bilo vsekakor zanesljivo. Vse ostalo bi bila lahko ena sama velika ter zelo nevarna improvizacija. To bi pomenilo ogromno možnost za dogodke, ki smo si jih najmanj želeli. Nemogoče se je v mravljišče s štirimi milijoni vozil, ki so dnevno na mosko-

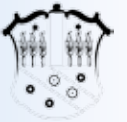

vskih prometnicah, spustiti nepripravljen. Naše moči pa so bile že na čisti rezervi z dvema rdečima lučkama. Seveda strah, utrujenost, velike oči pred Moskvo so pustile posledice. To mi je bilo sedaj popolnoma jasno. Tako da je vožnja po »bližnjici« in to še po tretjem transportnem »kolcoju« bila nemogoča. Pravi samomor. Kar so v začetku dobronamerno predlagali naši gostitelji! Seveda so se nekateri čudili, da se ne strinjam s predlogi domačinov in potihno je vsaj nekaj ekip upalo, da jih bo nekdo nekako spravil do hotela. A je bilo nemogoče, ker je Moskva tako velika, da moraš res natančno preučiti vsak prometni korak, ker v nasprotnem primeru zelo hitro obtičiš v nenormalni gneči nekaj ur. Ali pa se izgubiš. In tudi vsakdo ve, ki je vsaj malo potoval, da ponavadi domačini poznajo samo svoje četrti in pot v službo, kar je v velemestih čisto normalno. No tako, da smo le potem krenili po načrtani poti naprej in doumeli, da smo odvisni samo od sebe in našega načrta.

Čez dobre pol ure smo se približali obvoznici MKAD in tudi vidljivost se je malo izboljšala, delno zaradi javne razsvetljave in vetra, ki je malo zapihal s severa. Kot sem pričakoval, smo bili za vse udeležence vsaj trikrat prepočasni. Zasišale so se sirene iz prehitvajočih vozil. Razmišljam, spoštovani gospodje, mi je zelo žal, ampak prosim vas za malo potrpljenja za naše stare škrife. Tudi mi se moramo nekako privleči do našega cilja. Ko mi je nek audi res že malo preveč dolgo trobil in se peljal kar nekaj časa vzporedno, sem se le ozrl in si na veliko oddahnil. Potniki v prestižnem audiju so se peljali zraven naše katre, se veselo smejali, fotoaparati so delali na polno in palci so bili dvignjeni v znak podpore. S prijateljskimi gestami in pozdravnim mahanjem so nam dali vedeti, da smo dobrodošli. To nam je dalo še neko dodatno korajžo in motivacijo. Iz množice vozil domačinov so bili v nas namerjeni fotoaparati ali kamere, ki so nas tudi sicer spremljali pri vsaki naši vožnji v naslednjih dneh po moskovskih prometnicah. Seveda se je teh dobrih 70 km osempasovnice vleklo v neskončnost, ampak naposled se je le prikazal

Slovenski staro... med ruskimi novodobniki

Nadaljevanje s prejšnje strani

Zaroka Na Rdečem trgu

izhod in čez dobrih pet kilometrov naš šestnajstnadstropni hotel s simboličnim imenom »Moskvič«. To je del tovarniškega giganta na površini zemljišča 5 km x 3 km z istim imenom. Sem spada še nogometni stadion za približno deset tisoč gledalcev, ledena dvorana, športna dvorana v velikosti našega Tivolija in še in še. No in tudi posadke so preživele in doživele moskovski prometni krst. Pripeljali smo se popolnoma normalno brez vseh zapletov. Emil, ki je po dogovoru preizkusil krajšo varianto in se z nekaj našimi gostitelji zapeljal po »bližnjici«, je po prihodu v hotel rekel: »To je nemogoče, to je pravo mesarsko klanje, tega se več ne grem.«

Moskva je pregrešno drago mesto, zato smo bili sila zadovoljni, da smo za prenočišče v hotelu odšteli manj, kakor če bi spali v Sloveniji. Seveda so k temu pripomogle zveze in poznanstva v Moskvi. Osebe v hotelu je bilo zelo prijazno za razliko od naših posadk, ki nikakor niso dojeli, da je postopek prijave v Rusiji malo drugačen, daljši, saj vizni režim narekuje ureditev nekaterih zadev. Spet se je pokazalo stereotipno, kar malce primitivno razmišljanje - na srečo samo manjši del odprave. Naposled so le kolegi dojeli, da se je potrebno prilagoditi zakonom neke »male« Rusije, pa čeprav smo mi Slovenci. No, k temu so verjetno pripomogli utrujenost, strah, neobjektivni mediji in še marsikaj...

Po zajtrku smo ugotovili, da je edina in tudi prava rešitev zapustiti pregreti hotel. Postaja metroja je bila le nekaj sto metrov oddaljena od hotela. Tega dne je pihal veter in vidljivost je bila odlična. Prepričali smo se, da je moskovski metro res najlepši na svetu. Čistoča kot v lekarni, pa čeprav odpelje ob delavnikih v dvaindvajsetih urah - kolikor obratuje na slabih 400 km prog s približno 180 postajami (ena lepša od druge) - do devet milijonov potnikov. Vlaki imajo dnevno skoraj deset tisoč postankov. Nekatere postaje, zlasti tiste na krožni progi, so videti kot najlepše katedrale. Interesantno je, da so postaje večnadstropne. Vožnja s 130 m dolgimi tekočimi stopnicami »v enem kosu«, najdaljšimi na svetu, je bilo tudi pravo doživetje. Metro je bil odprt že 15. maja 1935. leta in je sedaj vodilen v svetu po obsegu prometa. Za vse to pa skrbi šestintrideset tisoč zaposlenih.

Na Rdečem trgu smo se fotografirali, nato pa se razkropili. Zelo težko je opisati Moskvo z besedami in tudi premalo prostora bi bilo v naši Sredici, ker toliko znamenitosti, arhitekture, muzejev,

katedral, zgodovinskih znamenitosti, spomenikov, hramov, galerij, gledališč, da ne govorim o samem Kremlju, je nemogoče najti v katerem koli drugem mestu. Ves dan do same noči smo si jih ogledovali. Pozabili smo na utrujenost in temperaturo, ki je bila zmeraj okrog 40 stopinj, saj je v Moskvi nemogoče sedeti v hotelu, ker te mesto dobesedno prevzame. Ogledat si greš mesto - ne glede ali je zunaj -40 ali +40 stopinj C.

V četrtek je za dogodek dneva poskrbel Denis Kolman, ki je v popolni tajnosti skrbno pripravil vse za filmsko zaroko. Pred hramom Vasilija Blaženega na samem Rdečem trgu je padel na kolena pred svojo dolgoletno partnerico, izvlekel malo škatlico, jo odprl in razločno rekel: »Tadeja, ali boš postala moja žena?« Seveda smo vsi bili zelo presenečeni in slavje se je nadaljevalo zvečer v hotelu.

V petek je bila na programu tiskovna konferenca v prestižnem muzeju Avtoville. Zjutraj smo sedli v avtomobile in navigacijo nastavili na točko muzej. No, po Moskvi čisto brezskrbno ne gre. Promet je hiter, ulice pa neverjetno široke, zmeraj s kakimi šestimi vozni pasovi. Pot nas je vodila mimo centralnega stadiona LUŽNIKI, preko Leninskega prospekta spet proti centru. Verjetno se imamo zahvaliti dejstvu, da so naši avtomobili zaradi starosti vozil in pisanosti nalepk ter razdalji, ki smo jo prevozili, izstopali in vzbujali pozornost iz vsakdanje sivine najnovejših prestižnih avtomobilov in seveda domačinom, da smo brez vseh nevšečnosti pripeljali tja. Samo malo nam je manjkalo, pa bi prišli pred muzej celo v koloni. Pred muzejem nas je počakal vodja konzularnega oddelka v Moskvi. Glavni konzul ter pooblaščen minister vitez Jožef Ciraj, vesel in ponosen, da smo uspeli. To se je videlo in slišalo v intervjuju za RTS. Sam mi je ogromno pomagal v diplomatskih zadevah in seveda s tem pripomogel k uspešnosti in odmevnosti same odprave, za kar sem mu neizmerno hvaležen. V notranjosti so nas pričakali prijazni gostitelji, novinar Andrej Stopar in Tamara Vodopivec, oba s slovenske nacionalke, moskovska televizija ter novinarji prestižne avtomobilistične revije »ZA ROLOJEM«. Naši ruski prijatelji pa so nas tako ali tako spremljali na vseh potovanjih po Moskvi. Presenečeni smo bili nad muzejskimi eksponati, saj gre za vrsto redkih in pregrešno dragih vozil. Po novinarski konferenci so nas enkratno pogostili. Bilo je na nivoju petične Moskve. Pot nazaj v hotel je bila še težja, zlasti za naše štirikolesne starčke, ki se v zastojih na prometnicah radi pregrevajo. Bil je tudi petek, ko se nekaj milijonov Moskovčanov seli na podeželje v svoje »dačec« (vikendice). Nekako smo se prebili v nekaj urah do hotela. Nekateri

Postaja podzemne železnice

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

so spet šli do noči raziskovat čare Moskve, naju s Slavkom pa je še čakala nepozabna vožnja s taksijem v Krasnogorsk (kvart Moskve), kjer naju je čakal v delavnici zdrav in čil trabi. Ko je taksist zavil desno, sem pomislil, pa le ne na tretji transportni kolco (tretja obvoznica), ki je nekako najbolj priljubljen med Moskovčani, ampak skoraj zmeraj neprevozen zaradi enormnega prometa. In zgodilo se je ravno to. Res je, da smo skrajšali pot za dobrih trideset kilometrov. Ampak smo porabili slabih pet ur za 42 km poti. Za to pravo prometno odesijado sva odštela 65 EUR. Kar je čisto normalna cena za taksi. Bila pa je tudi ena prednost te vožnje. V novem klimatiziranem fordu sva si lahko v miru razgledovala. Pot je bila zelo zanimiva. Saj smo se vozili tudi čisto zraven nabrežja Ševčenko ob reki Moskvi, kjer se ponosno dvigajo super moderne jekleno-steklene zgradbe, z drugo najvišjo na svetu, precej futurističnega izgleda. To je del mesta z modernimi prometnicami z nekajnadstropnimi petljami, kamor še spada tudi pet kilometrov dolg osempasovni predor. Krepko po sedmi uri zvečer sva prevzela vozilo, ki je zadovoljno brnelo. Edino štarterja jim ni uspelo urediti. Domače mojstre moram pohvaliti. Okvara je bila precej težja, kot smo sprva predvidevali, saj so morali narediti novo ojnico, a so za deva uredili velemojstrsko.

Prišel je naš težko pričakovani dan »D«. V soboto smo pognali motorje in »napadli« Rdeči trg. Vetra ni bilo niti za vzorec, tako da je bila Moskva popolnoma zadimljena. K sreči ne toliko, da se za našimi avtomobili ne bi videl vsaj malo hram Vasilija Blaženega. Na Rdeči trg smo se peljali z vsemi enajstimi vozili, tudi trabi je ponosno brnel. Kot pravi avto. Za vžiganje pa ga je bilo potrebno potisniti - sicer pa spada v peresno lahko kategorijo in nam to ni predstavljalo neke večje ovire. Ker je skoraj nemogoče izračunati čas vožnje po Moskvi, smo krenili z našimi prijatelji malo prej zaradi časovnice, ki jo je narekovala dovolilnica.

Zaradi prometa sem izbral soboto, kar se je pokazalo popolnoma pravilno. Brez nekaj večjih zastojev se je po slabih dveh urah vožnje pred nami pojavil Rdeči trg. Obrazi so kar v trenutku zažareli od navdušenja ter ponosa in res je pred nami stal mogočen in neosvojljiv Kremelj. Ker smo prispeli predčasno, se je zakompliciralo z varnostnimi službami. Resnici na ljubo je to kar čisto normalno, saj se samo privilegirani lahko vozijo po Rdečem Trgu. Očitno smo bili prehitri in zaradi protokola, ki je tam zelo strog, so varnostniki in policisti, ki jih je na tem mestu kar v izobilju, najprej zahtevali, da se zapeljemo še en krog, da ne bi povzročali še dodatne gneče. To je bila zelo zelo težka naloga, ki bi naj bila čisto zadnja opcija.

No, potem je Julija vzela vajeti v svoje roke in z diplomatsko noto ruskega zunanjega ministrstva, ki smo jo zmeraj imeli s sabo, zakorakala do varnostnih služb v Kremlju, po nekaj minutah se je vrnila nasmejana z besedami, ki si jih bo verjetno vsak udeleženec prvega Moskva Tour-a za zmeraj zapomnil: »Ostanemo lahko tukaj, preparkiramo pa lahko čisto pod hram, ne pa na uradnem parkirišču, kot je bilo prvotno dogovorjeno.« Sedli smo v svoja vozila ter med tisočglavo množico turistov z vsega sveta prestavili naše lepote kakih stopetdeset metrov naprej na lokacijo, o kateri smo pred nekaj minutami lahko le sanjali. Ko smo izstopali iz vozil, se je med našimi posadkami slišal komentar: »Rusi so res pravi ljudje, a se zavedate, kje lahko parkiramo.« Toliko pozitivne energije, sreče, veselja in radosti ter ponosa že dolgo nisem videl. Za hip

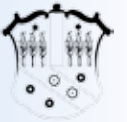

Središka zastava na Rdečem trgu

sem pomislil: »Dobro, da ti občutki niso vnetljivi, ker bi verjetno tudi Kremelj pogorel.« Moja razmišljanja je končal Slavko z besedami: »A se zavedaš, da smo res uspeli, tu smo na Rdečem trgu.« Takrat sem se zavedal, da še tudi sam nisem prav verjel, da smo uspeli. Namreč toliko občutkov v hipu spreleti po človeku! Skrb, ki je bila zmeraj nekje podzavestno prisotna o srečni vrnitvi domov. V Središču, ki je bilo zelo, zelo daleč. Mi pa smo bili odvisni od starih kant, ki so jih že vsi zdavnaj odvrkli v smeti. Odvrnil sem: »Res je, uspeli smo, zdaj pa res lahko zapišem: **7. avgusta 2010 ob 10.47 je prvič v zgodovini zaplapolala na Rdečem trgu središka zastava.**« Sledilo je fotografiranje, preoblačenje v nešteta sponzorska oblačila, posamezno premikanje vozil na najboljšo pozicijo, pojavilo se je tudi nekaj novinarjev z moskovskih televizij. Tudi profesionalni fotograf Raul, ki nam je pozneje poslal še svoje fotografije celo v Slovenijo. Seveda smo bili tu tarča nešteti turistov, ki so se fotografirali z našimi vozili.

No, nekaj minut po našem preparkiranju vozil se nam je pridružil vitez Jožef Ciraj, tokrat v družbi Nj. ekselence, veleposlanice republike Slovenije v Moskvi, gospe Ade Filip Slivnik. Pripeljali so se seveda z diplomatskim vozilom, na katerem so ponosno vihrale slovenske zastave. Oba sta kar dve nepozabni uri prebila z nami. Med ekipami smo imeli tudi slavljenca, saj je Slavko Krnjak slavil 7. avgusta rojstni dan, in gospa veleposlanica mu je osebno voščila s poljubčkom na Trgu. Po foto-terminu je sledil sprejem na Veleposlaništvu Republike Slovenije v Moskvi, ki se nahaja v ulici Malaja Dmitrovka 14, kjer smo doživeli topel, domač in nepozaben sprejem. Že po prihodu pred Veleposlaništvo smo opazili povečano število policistov in varnostnikov. Po protokolarnem delu in izmenjavi daril ter posebnih pozdravov, ki sem jih moral prenesti prav njej, je nastala kratka tišina. Solze in druge emocije so prevladale v sprejemnem salonu. Gospa veleposlanica nam je pričela opisovati njene doživljaje v Moskvi, ko je bila še mlada uradnica. Nekaj podrobnosti o njenih osebnih doživetjih sta mi »izdala« gospa Erika in gospod Franc Lukner iz časa njegovega konzularnega mandata v Moskvi. V kasnejšem nagovoru je gospa veleposlanica povedala, da nas - udeležence Moskva Toura - pozdravlja in nam želi prijetno bivanje v Moskvi ter srečno vrnitev domov šef MVD (moskovske policije),

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

»Gasilska« na Rdečem trgu

ki je osebno poskrbel za prometno varnost okrog veleposlaništva. Veleposlanica je najavila in pozdravila njegovega namestnika, ki je prenesel pozdrave svojega šefa ter poudarila, da je slovensko veleposlaništvo drugič v svoji zgodovini bilo deležno tako visokega policijskega obiska. Na srečo sem imel še nekaj priložnostnih daril v vozilu, tako da je tudi namestnik šefa MVD-ja bil deležen središkega olja... Po spontanem pogovoru si je želel ogledati vozilo, s katerim sem pripotoval. Šla sva na dvorišče, kjer se je šopirila moja katrca. Po nekaj posnetkih in opisu vozila sva se vrnila v sprejemni salon. Tam smo ob glasbeni spremljavi Tomija in Emila zapeli kar nekaj slovenskih pesmi. Moram poudariti, da se je izkazal kot odlični pevec g. Ciraj. Na koncu je razkril, da je član Moskvskega mednarodnega doma glasbe in Moskvskega baleta.

Nato je sledila vožnja nazaj, ki je bila prava preizkušnja za nas in vozila, a tudi najdaljša etapa po samem centru Moskve. Promet se je popoldne močno povečal in tudi temperatura je poskočila na klasičnih 40 stopinj in še malo čez. Z drobnimi simpatičnimi dogodivščinami smo se vsi srečno vrnilo do hotela.

Gospa veleposlanica nas je povabila na večerni koncert kranjskega Akademskega pevskega zbora Tone Tomšič, kar smo z velikim veseljem sprejeli. Koncert so poslušali tudi pevci Moskvskega akademskega pevskega zbora Ruske državne univerze humanističnih ved in po njem je sledilo sproščeno srečanje nastopajočih, gostiteljev, publike ter druženje in spoznavanje z ruskimi intelektualci. Seveda je vse bilo na koncu podkrepljeno v atriju z dobro pogostitvijo, petjem slovenskih in ruskih viž. Ta sobota je bila v Moskvi čisto slovensko obarvana. Mi pa smo bili bogatejši za nova poznanstva in nove prijatelje.

Nedeljo smo rezervirali za širše spoznavanje Moskve in v ta namen najeli avtobus. Jekleni konjički so hvaležno počivali na hotelskem parkirišču, vozniki pa prav nič nismo pogrešali vožnje v moskovski gneči. Naš dopisnik nacionalke iz Moskve Andrej Stopar mi je ponudil turistično vodenje, a je njegova žena zbolela. Gospod Ciraj je zopet našel idealno rešitev in za konec našega druženja odigral še vlogo vrhunškega turističnega vodiča. Prepričan sem, da zlepa ne najdeš boljšega. Na vsezgodaj se je židane volje do nas pripeljal z metrojem in takoj prijel za mikrofon v turističnem avtobusu. Podatke, anekdote in svoje vtise ter informacije je stresal iz rokava - Moskvo nam je predstavil kot domačin, svetovljan, zgodovinar in prefinjeni opazovalec ljudi in kulture. Vožnja po Moskvi je trajala vse do poznih popoldanskih ur in ogledali smo si, kolikor nam

Sprejem na slovenskem veleposlaništvu

je dopuščala vidljivost, neštete zgodovinske znamenitosti ruske prestolnice. Edino imeli smo manj sreče kot Napoleon, ko je hotel osvojiti Moskvo, saj smo bili tudi na hribčku (sedaj Leninova ploščad), s katere je pisal znano pismo svoji ženi. »Stojim na planoti pred Moskvo, s katere, draga moja, vidim štiridesetkrat štirideset zlatih kupol.« Jaz pa lahko zapišem: »Videli smo štiridesetkrat... dim.« No, ne glede na Napoleona se tudi jaz strinjam z milijoni ljudi, ki so obiskali ter doživeli Moskvo, da je nekaj posebnega, čarobnega, in ko jo doživiš ter obišeš, ti za zmeraj ostane v srcu.

Po prihodu v našo bazo se je na obrazih udeležencev opazila žalost, saj je bil to zadnji dan v neponovljivi Moskvi. Tudi kolegi so

Slavljenec Slavko z veleposlanico

Tiskovna konferenca v muzeju

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

dojeli in se prepričali, da na žalost zmeraj dobivamo popolnoma napačno predstavitev o Rusiji in se še zmeraj sprašujem, zakaj. Seveda smo zvečer v »naši bazi« - pivnici hotela, ki je bil klimatiziran in zelo prijeten prostor, kot ponavadi, malo predebatirali doživlja in vtise preživetega dneva. Sklep je bil soglasen. »Pregrešno lepa, a draga, poseben promet s pregrešno dragimi in prestižnimi avtomobili, zelo čisto in urejeno mesto, prebogata kultura in zgodovina, neponovljiva arhitektura, mesto brez klošarjev, pijancev in prodajalk ljubezni na vseh javnih mestih, splošna varnost kot doma na dvorišču. Enkratno. Zelo kulturni narod in zmeraj pripravljen za pomoč,« je dodal Jože Čeh. »Ali ste opazili, da v metroju ne berejo časopisov, revij, ampak knjige?« je vprašal v nadaljevanju. Caričini dvori so nekaj neponovljivega, kaj pa Prk Pobedy, a ste videli poslopja Dume in tako se je nadaljevalo. Sledili so še marsikateri komentarji, ki so bili samo v prid ruskemu narodu ter njeni prestolnici. Po debati smo dosti prej kot ponavadi šli spat, saj nam je načrt potovanja diktiral, da ob treh zjutraj odrinemo proti domu - Središču.

Še pred jutrom smo bili na naši »devetki«, po kateri smo drveli proti latvijski meji. Prvi daljši postanek smo si privoščili ob jezeru, kjer smo počivali že na poti v Moskvo, vendar tokrat na njegovem zahodnem bregu, kjer so postavili veliko restavracijo in lične bungalove. Tam smo preživeli nekaj ur, saj smo planirali na mejo priti proti večeru, glede na naše prejšnje izkušnje. Do nas je prišla slaba novica, da je Gromov zeleni MG dokončno spustil dušo, in da ga na rusko-latvijsko mejo že pelje vlečna služba. Tokrat sta vlogo spremljevalnega vozila prevzela Jože in Vida. Z njima se je peljala že pošteno utrujena Milka in se malo spočila na udobni zadnji klopi prestižnega citroena DS. Do ruske meje ni bilo večjih posebnosti. Ponovno smo premagali naporno »devetko«, tokrat se je snela trabantova izpušna cev - nezatna težava, ki smo jo rešili z novim vijakom. Zaradi luknjaste ceste se je snela izpušna cev še mercedesu 200 D, vendar jo je Tomi samo nataknil nazaj.

Na mejo smo se pripeljali pozno popoldne in gojili optimistične misli, da bomo v smer proti »naši« Evropi znatno hitrejši. Že kmalu se je izkazalo, da smo se motili. Z ruske strani je bil nered še večji. Pred nami je bilo 60 vozil, predvsem latvijskih. Latvijci čez mejo »švercajo« pol cenejši ruski bencin. Vsake toliko nas je prehitelo vozilo, za katerega so pajdaši pripravili prostor v koloni. Vdali smo se v usodo in čakali. Na latvijski strani so bila za cesto vsaj stranišča, tukaj samo posode za smeti. Ponedeljek smo torej preživeli na kolesih in tudi torkovo jutro pričakali v avtomobilih. Ob 0:43 sem prvič pokazal dokumente. Uradnica je za to porabila natanko mi-

nuto. Ob 0:47 smo se prebili do carine, kjer smo izpolnili Passenger Custom Declaration, dvakrat odprli vsa vrata in pokrova motorja ter prtljažnika in za to porabili spet samo dve minuti. Ob 1:39 smo se ustavili pred latvijsko zapornico in se veselili, da vstopamo v svojo širšo domovino - Evropo...

Čestitamo ob
57. občinskem prazniku
Občine Središče ob Dravi!
Župan, člani občinskega sveta

OBVESTILA UREDNIŠKEGA ODBORA

Prispevke za glasilo, rešitve križank in nagradnih vprašanj pošiljajte na naslov: Uredniški odbor Sredice, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki na urednistvo@sredisce-ob-dravi.si, lahko pa jih oddate tudi v poštni nabiralnik v avli občinske zgradbe.

Za naslednjo številko glasila pričakujemo vaše prispevke do **15. maja 2011.**

Vsem zainteresiranim sporočamo, da so donacije za glasilo Sredica možne na račun: Občina Središče ob Dravi, številka transakcijskega računa 0110-0010-0020-225, s pripisom: donacija za Sredico in sklicem: 00-7300001. Donacije bodo namenjene pokrivanju stroškov izhajanja Sredice.

Vsem avtorjem prispevkov se iskreno zahvaljujemo in si želimo uspešnega sodelovanja tudi v prihodnje, hkrati pa pozivamo vsa društva in organizacije, da sproti pripravite in posredujete prispevke o vaših aktivnostih. Bralce Sredice vabimo, da se nam pridružijo s svojimi prispevki in tako pomagajo pri ustvarjanju našega občinskega glasila.

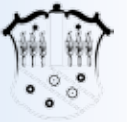
Organizatorje prireditev v času med obema izdajama Sredice smo povabili, da bi pripravili članke in slikovno gradivo o letih. Bralce, ki pogrešate prispevke o nekaterih dogodkih iz tega obdobja, obveščamo, da se organizatorji žal niso odzvali našemu povabilu.

Uredniški odbor si pridržuje pravico spremembe naslova, izbire in krajšanja člankov. Pred objavo v glasilo so vsi teksti lektorirani. Avtorje prispevkov, ki želijo po lektoriranju ponovno pregledati svoje besedilo, prosimo, da to navedejo ob oddaji prispevka.

Vsem reševalcem križanke 4/10, ki so poslali pravilna gesla, čestitamo in se zahvaljujemo za sodelovanje. Kot dobitnik nagrade - gostinske usluge v vrednosti 50 EUR v gostišču Veselko Središče ob Dravi, je bil izžreban Jaka Rakuša, Obrež 30, Središče ob Dravi.

Čas in temperatura v Moskvi

Gregor Nemec

Nogometni klub Središče skozi čas

Nogometni klub (NK) Središče je skozi zgodovino doživel vzpone in padce. Klub je bil ustanovljen leta 1978, zato ima že kar lepo zgodovino. Najuspešnejše obdobje kluba je bilo v letih 1984 do 1989. V teh letih je bila članska ekipa večkrat proglašena za najboljšo ekipo Medobčinske nogometne zveze (MNZ) Ptuj. Člani so uspešno nastopali tudi na pokalnih tekmovanjih - štirikrat so igrali finale MNZ Ptuj in trikrat zmagali. Najdlje so prišli leta 1989, ko so se uvrstili med štiri najboljše in šele v polfinalu klonili proti NK Maribor. V tistem času je bila ekipa NK Središče strah in trepet za vse ekipe od blizu in daleč. Po dolgem času so rezultati članske ekipe spet malo boljši. Ekipa sedaj nastopa v 1. medobčinski ligi Ptuj. Po polovici odigrane sezone zaseda ekipa prvo mesto in si je po enajstih odigranih tekmah »privoščila« samo en poraz in en neodločen izid.

Člansko ekipo je v začetku sezone prevzel Boštjan Zemljič, ki je dolga leta uspešno nastopal v prvi slovenski nogometni ligi. Na koncu je igral za NK Nafta v Lendavi. S svojim znanjem in izkušnjami je pripomogel k dobrim rezultatom in boljšemu vzdušju v ekipi. Pa vendar stanje v klubu spet ni tako rožnato, kot se sliši. Primanjkuje nam ljudi, ki bi bili pripravljeni v klubu na vseh področjih delati. Predvsem pogrešamo starejše igralce, ki so zaključili igralsko kariero. S svojim znanjem in izkušnjami bi lahko precej prispevali k uspešnosti kluba. Vemo, da je v današnjem času tempo življenja precej hiter in imamo malo časa zase in za stvari, ki jih imamo radi, a vendar... Največjo težavo kluba pa predstavljajo mlajše selekcije. V središču šolo je vpisanih letos 136 otrok, približno polovica dečkov. Kar je zelo malo v primerjavi s prejšnjimi leti. V klubu premoremo na žalost samo eno selekcijo, ki je registrirana pod klub NK Središče. Ostale selekcije imamo združene z NK Ormož. Selekcija fantov U12 nastopa v ligaškem tekmovanju »starejši dečki«. To so fantje stari od 10 do 12 let. V klub vabimo vse dečke, ki imajo radi nogomet ali so aktivni športniki. Starost ni pomembna. Starše pa ob tem še prosimo, da otroke spodbujajo in motivirajo v športnih aktivnostih. Ker opažam, da so igrišča v Središču dokaj prazna, in mislim, da je vseeno bolje, če so na igrišču kot pa pred televizijo ali računalnikom. Radi bi dosegli boljše sodelovanje s starši, ker so oni tisti, ki jih lahko najbolje motivirajo. Res je, da v prejšnjih letih ni bilo v klubu prave organiziranosti, vendar se tudi to spreminja. Letos smo zbirali denar za opremo za mlajše selekcije. Nekaj stvari smo že nabavili, ostalo pa poskušamo urediti po najboljših močeh. Ob tej priložnosti bi se zahvalil vsem sponzorjem in staršem, ki ste prispevali svoj denar ali kako drugače pomagali pri teh aktivnostih. V klubu imamo največ stroškov z vzdrževanjem in urejanjem igrišč ter okolice, zato za najmlajše igralce ponavadi zmanjka denarja. Nekoč v bližnji prihodnosti bi si želeli reflektorje na pomožnem igrišču, da bi lahko trenirali zvečer, ker večini igralcev delovne obveznosti ne dopuščajo tega, da bi trenirali popoldne, ko je še svetlo. NK Središče je največje društvo v naši občini, potrebuje veliko ljudi, da lahko normalno funkcionira. Klubu bi radi vsaj malo vrnili ugled, ki ga je imel v osemdesetih letih. Upamo, da bo članska ekipa še naprej nizala zmage in uspehe, kot jih je v jesenskem delu sezone. Vsi pa ste tudi vabljeni, da pridete na kakšno tekmo članske ekipe ali pa mlajših selekcij.

Samo Žerjav

Naj se niz zmag nadaljuje!

Končno! Našim nogometašem je (v mislih imam predvsem člansko moštvo) v jesenskem delu sezone 2010/2011 vse šlo kot po maslu.

V 1. ligi medobčinske nogometne zveze Ptuj zasedajo 1. mesto z lepo prednostjo pred zasledovalci (9 zmag, 1 remi, 1 poraz - 28 točk), zato ljubitelji najbolj pomembne postranske stvari na svetu že nestrpno čakamo na pomladanski, odločilni del prvenstva. Varovanci Boštjana Zemljiča, ki se je po desetletju igranja po raznih prvoligaških klubih vrnil na domači teren, so svojo formo uspeli ohraniti tudi skozi dolgo zimsko pavzo (sodeč po uspehih v ormoški ligi malega nogometa) in - vse je nared za nadaljevanje zmagovalnega niza.

Upam, da mi članska ekipa ne zameri, ampak še pomembneje od njihovih zmag je formiranje ekip U-12 in U-10 (slednja skupaj z NK Ormož). Le kdo bo nadaljeval nogometno tradicijo v Središču, če ne mladi nadobudni žogobrcarji?

V naslednji številki Sredice bomo objavili intervju z domačinom Mihom Rakovcem - Makom, ki si je z uspešnimi igrami pri NK Drava priigral reprezentančni dres.

Torej, se vidimo na Gradišču!

Članska ekipa

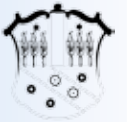
Ekipa U-12

DTV PARTIŽAN
ŠREDIŠČE OB DRAVI
letos slavi 60-letnico
delovanja in 100-letnico
ustanovitve društva ŠOKOL

V mesecu juniju vas vabimo, da se
nam pridružite na praznovanju.
Še zbiramo fotografije in druge
dokumente za razstavo, zato vas
vabimo k sodelovanju!

Info: Lidija Lukman (041 905 317)

Stanka Horvat

DTV Partizan: V Zreče in na Roglo

Tudi letos smo »partizani« šli smučat na Roglo, tisti, ki pa so raje na toplem, pa se kopat v terme Zreče. Vsako leto je večje zanimanje za smučanje, zato smo napolnili skoraj dva avtobusa. Ob sedmih je petinsedemdeset udeležencev krenilo na pot. Na avtobusu so nekateri še malce dremali, drugi pa veselo

klepetali vse do Tepanja, kjer smo popili jutranjo kavo in »borovničke«, ter se zatem podali naprej. Nekateri v Zreče, drugi pa v hrib proti Rogli. Tam nas je pričakala lepa zimska idila, naravni sneg, ki je zapadel pred nekaj dnevi, pa veter, ki je raznašal sneg iz snežnih topov. Smučarji so se takoj opremili, vzeli smučarske

karte in že jih ni bilo nikjer več. Ves dan so hiteli gor in dol po smučiščih, tako da jih midve z Majdo, ki sva prepeščili skoraj celo Roglo, nikjer nisva videli. Ob 16. uri smo se vsi zadovoljni, sicer malo utrujeni, kar pa je najbolj važno: »celi« in zdravi, naložili na avtobus. Potem pa se odpravili domov proti Središču.

Zdenka B. Slavič

Predbožični Dunaj

Avstrijsko glavno mesto. Saj sploh več ne vem, kolikokrat sem že bila tam. V to, nekoč cesarsko avstro-ogrsko prestolnico, ki je bila tudi naše glavno mesto, so zahajali študirat in službovat naši največji umi. Že pred leti sem se zarekla, da me pa Dunaj pozimi ne bo več videl, jaz pa tudi njega ne. A se je zopet zgodilo. Saj poznate rek o zarečenem kruhu!

S središkimi Turističnim društvom. V soboto, 11. 12. 2010, ob šestih zjutraj izpred Sokolane. Zame še kar spodobna ura. Avtobus je pobral še nekaj potnikov v Ormožu, naložili smo dodatno hrano in pijačo in družba šestinpetdesetih potnikov, vodičke in šoferja je krenila proti Gornji Radgoni in tam prek meje v Avstrijo. Prek avstrijskih južnoštajerskih goric smo prispeli do Ilza, na avtocesto in kmalu tudi do prvega postajališča, kjer smo si napolnili naše želodce z dobrotami iz avtobusove »kleti«. In pozneje še nekajkrat. Organizatorica in predsednica turističnega društva Dragica nas je obvestila, da je bila okusna žrtev »Pujsa Pepak«.

Proti Dunaju je bilo čedalje bolj oblačno in temačno. Ko smo prišli do Schönbrunn, je že kar pošteno deževalo, tudi snežilo in predvsem pihalo. To je pa tisto, zaradi česar sem se zarekla, da pozimi več ne bom šla na Dunaj. Z dežniki, ki nam jih je obračal veter, med množico avtobusov in ljudi, smo se prerinili do grajskega dvorišča in potem še do južne strani nekdanje habsburške letne rezidence. Vse, poleti čudovito urejene gredice, so bile prekrite s snegom, vodometi zamrznjeni. Le na drugi strani se je nad Neptunovim vodnjakom bahala Gloriette, ki je - nekoč in še danes v poletnih dneh - vabila na osvežitev. Na dvorišču pred dvorcem smo si ogledali stojnice z najrazličnejšo božično-novoletno ponudbo, popili smo skodelico kuhanega vina, vzeli skodelico s sliko Schönbrunn domov za spomin in že smo hiteli na avtobus, da bi se ogreli.

Peljali smo se proti središču mesta. Ni več deževalo, pihalo pa še vedno. Za sonce pa nismo vedeli, ali je resnično ali pa le privid med oblaki. Izstopili smo pri umetnostni galeriji Secesija - z značilno zlato kupolo iz lovorjevih lističev, ki so jo naši mladi sopotniki takoj preimenovali v »recesijo«, da bi si ime laže zapomnili. Mimo znamenite dunajske opere in smo že bili pri kapucinski cerkvi, pod katero je grobnica s posmrtnimi ostanki 146 pomembnih in manj pomembnih Habsburžanov. Tudi krste so premosorazmerne z njihovo pomembno vsebino. Tam je ogromen sarkofag Marije Terezije. Za vse, kar je dobrega storila v življenju, mislim, da si je prav takega zaslužila. Poleg nje v isti grobnici počiva njen, že prej umrl, mož Štefan Lotrinški, o čigar dobrih delih smo bolj malo slišali. Reforme, ki jih je uvedla kot prva ženska, habsburška cesarica, je po njeni smrti

1780. leta, nadaljeval njen sin Jožef II. Nam, Slovencem, pa je gotovo najbolj znan in najbližji Franc Jožef, ki je izredno dolgo vladal, od 1848. do 1916. (Njegovo ženo Elizabeto, ki so jo ljubkovalno imenovali Sisi, poznamo iz romantičnega filma z Romi Schneider. V resnici je bilo življenje na tradicionalističnem dvoru za mlado šestnajstletno, svobodno vzgojeno deklico, vse prej kot romantično. Sisi je leta 1898 ob Ženevskem jezeru ubil italijanski anarhist.) V krsti poleg Franca Jožefa in Elizabete počiva tudi njun sin Rudolf, ki bi moral naslediti na prestolu očeta, vendar je skupno s svojo ljubico naredil samomor. Grobnico so v zadnjih letih zelo uredili. Spomnim se, da je bilo prej manj prostorov. Sedaj je vse mnogo bolj pregledno.

Iz grobnice v strogi center: ogledati si je bilo treba znamenito Štefanovo cerkev, se sprehoditi po Koroški cesti (Kärntnerstrasse) in si seveda privoščiti košček Sacherjeve torte, da bi poskusili, če je kaj drugačna od tiste, ki jo spečemo pri nas. No, malo pa je le boljša, že zaradi tega, ker smo jo jedli v slaščičarni Aida, v lepem okolju in ker smo zraven pili še kavico, ki jo pa tukaj znajo res dobro pripraviti. Saj sploh ni čudno, ko pa jo kuhajo že od tistih časov, ko so Turki oblegali Dunaj.

Še večerni sprehod po Grabnu, okrašenem z ogromnimi lestenci, ogled kužnega znamenja, skozi mogočni cesarski dvorec Hofburg in pogled na osvetljeni parlament in mestno hišo (Rathaus) - vso v lučkah. Skozi park, mimo belega spomenika »Sisi«, ki je vsa obkrožena z vrtnicami, ki pa žal pozimi ne cvetijo. Pred mestno hišo polno stojnic. Še več ljudi. Vse diši: kuhano vino, punč, čaji, medeno vino, medeno pecivo, langaš, klobasice... In potem še polno, polno drugega, od toplih copat do Božičkovih kap.

Zbor pred Burgtheatrom, še zadnji pogled na okrašena in osvetljena drevesa v parku ob mestni hiši in skozi Hofburg, mimo dela gradu, kjer so predstave znane španske jahalne šole z »našimi« lipincanci.

Topel avtobus nas je že čakal pred Secesijo. Še vetrovna pot domov, kamor smo prispeli v (zelo) poznih nočnih urah.

Maja Rajh

Središka fašenska povorka

Turistično društvo Središče ob Dravi je tudi letos, 5. marca, organiziralo že štirinajsto tradicionalno pustno povorko v Središču. Prireditev se je pričela ob 14. uri. Glavna tribuna je bila pred trgovino Mercator, sprevod mask pa je potekal po že ustaljeni poti: od občinske stavbe na trgu do Sokolane, kjer so razglasili rezultate in podelili nagrade. Letošnje povorke se je udeležilo kar 29 skupin. Sodelovali so učenci OŠ Središče ob Dravi, otroci in starši ter vzgojitelji iz vrta Navihanček Središče, vrtec Kog ter učenci OŠ Stanka Vraza iz Ormoža. Povorke so se udeležili tudi člani domačih društev iz Godencev, Obreža ter skupinske maske iz Šalovcev, s Pragerskega, iz Miklavža pri Ormožu in iz Kidričevega.

Na čelu povorke je bila središka godba na pihala, le-ta letos praznuje 125-letnico delovanja, za njimi pa so nastopili ormoški kurenti, ki odganjajo zimo. Nato pa so si sledile skupinske maske. V kategoriji skupinskih mask na vozilih je komisijo najbolj prepričala skupina »Robin Hood« (Konjeniško društvo Središče), drugo mesto je zasedla Nadškofija sveti Godeninčar in partnerji iz Godencev, tretji pa so bili Metulji iz Šalovcev. Med maskami, ki so hodile peš, pa si je prvo mesto prislužila skupina Metle iz Miklavža pri Ormožu, drugi so bili Budilke in zaspanci iz OŠ Stanka Vraza Ormož, tretjevrščeni pa so bili drugošolci iz OŠ Središče, ki so predstavljali račke in racmane. Vse sodelujoče skupine so prejele praktične in denarne nagrade.

Letošnjo ocenjevalno komisijo so sestavljali Stanko Kozar (Turistična zveza Maribor), Nevenka Korpič, Stanko Ivanuša, Tatjana Strelec in Maja Rajh. Ocenjevalna komisija je ocenjevala originalnost mask, izvedbo, nastop ter estetski videz skupine.

Prijetno sončno vreme je vsekakor pripomoglo, da si je središko pustno povorko ogledalo veliko število ljudi. Uživali so lahko ob ogledu zanimivih in zelo lepih pustnih mask. Seveda pa tako kakovostne pustne povorke ne bi mogli organizirati brez občine Središče ob Dravi in številnih donatorjev, zato se jim iskreno zahvaljujemo za njihovo pomoč.

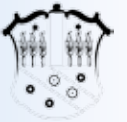
Pustno veseljačenje se je ob dobri glasbi nadaljevalo zvečer v Sokolani.

Pa lep pustni pozdrav do prihodnjega leta!

Fotografije: Foto Lazar

Razpis tekmovanja na področju turizma in varstva okolja

V skladu s programom dela Turističnega društva (TD) Središče ob Dravi razpisujemo tekmovanje na področju turizma in varstva okolja ter se s tem priključujemo projektu, ki jih organizira Ministrstvo za okolje in prostor ter Turistična zveza Slovenije že od leta 2006 s svojim projektom pod geslom »Moja dežela - lepa in gostoljubna«.

Kraji, v katerih živimo, pomenijo za nekatere ljudi samo bivalno okolje, za nekatere pa tudi delovno. Za ugoden vtis popotniku, ki potuje skozi naš kraj ali pa se v njem ustavi za kratek čas, je pomembna splošna urejenost okolja, kakor tudi posamezne hiše in kmetije...

Namen tekmovanja ni v tem, da bi kogarkoli kritizirali, niti v tem, da bi si razkazovali, koliko rož kdo zmore kupiti. Za urejenost kraja pa si moramo prizadevati prav vsi.

Ocenjevalne kategorije pa so:

- Individualni stanovanjski objekti
- Kmetije oz. kmetijska gospodarstva
- Večstanovanjski objekti
- Poslovni objekti
- Javni objekti in površine

Posamezni ocenjevalni kriteriji so prilagojeni kategoriji objekta in njegovi okolici.

Kako bomo izvedli ocenjevanje ?

Urejenost bo ocenjevala posebna komisija, ki jo bo imenovalo TD Središče ob Dravi. Ocenjevalo se bo vse leto 2011. Komisija si bo

večkrat v tekočem letu ogledala in ocenjevala urejenost okolja. Ocenjevanje bo potekalo na podlagi vseh razpisnih kriterijev in se zaključilo v septembru tekočega leta.

Tekmuje se za bronasto, srebrno in zlato priznanje za urejeno okolje in za Zlato vrtnico za leto 2011.

Dokumentacijo, s katero se prijavite na razpisano tekmovanje, lahko dobite pri: Dragici Florjanič (tel. 051 316 323) in Danici Perger (tel. 041 574 801).

Prosimo vas, da prijavite svojo kategorijo za ocenjevanje o urejenosti okolja do 31. marca 2011.

Rezultati bodo objavljeni in predstavljeni jeseni na martinovanju v Središču in v sredstvih javnega obveščanja. Drugih ugotovitev zaenkrat ne bomo objavljali (bomo pa jih opazovali in zabeležili), saj želimo v naslednjih letih pridobiti vse, ki tu prebivamo, da čim bolj - v okviru svojih zmožnosti - poskrbimo za urejenost svojih krajev. Po rezultatih natečaja bomo pripravili predloge kako izboljšati izgled našega kraja v naslednjem letu. Želimo postati občutljivi za urejenost okolja in poskrbeti za lepo in urejeno okolico našega bivanja.

Vabimo vse krajanje in društva ter organizacije celotne občine, da se vključite v projekt urejenosti okolja v Občini Središče ob Dravi

TD Središče ob Dravi

Utrinki iz vrtca

Dedek Mraz pri »Junakih«

Nastopi naših otrok so v veselem decembru že tradicionalni. Vsako leto drugačni in edinstveni. Letos pa se je na pobudo vzgojiteljic Smiljane, Petre in Katje P. zgodil pri zasedbi manjši preobrat. Namesto naših navihancev smo v igri nastopili »veliki otroci« - starši.

Šest najpogumnejših se nas je zbralo na sestanku, kjer smo izbrali scenarij in razdelili vloge. Na pomoč pri vlogah sta priskočili še vzgojiteljici Katja P. in Nina R., Smiljana pa je itak imela polne roke dela s sceno, z glasbo in z režiranjem. Po dveh vajah smo postali »profesionalci«. Glavno kritično mnenje pa seveda vedno pride od naših otrok.

Na dan nastopa se je igralnica spremenila v pravi pravljичni kotiček, kjer je vladalo napeto gledališko vzdušje. Trakovi iz kotic in snežinke so krasile strop, grad na steni je z lučkami oživel, smreka z otroškimi okraski se je krasno bleščala, zavesa pa je še skrivala naša trepetajoča kolena. Napočil je čas, da pokažemo, kaj smo se naučili. Zaspančki priplešemo na sceno, jelka se živahno zamaje, živali se prebudijo in pokukajo iz brlogov. Nasmejani obrazki otrok iz skupine »Junaki« oživijo, ko med nje stopi še dedek Mraz. Zajček,

medo, miška in trije zaspanci zaplešemo okrog njega, pogledamo obraze naših otrok in vidimo, da nam je uspelo. S skupno pesmijo zaključimo naše kratko, ampak sladko rajanje. In tako smo »veliki otroci« prvič nastopali za naše male junake.

Starši: Sandra, Bernardka, Davorin, Bojan, Nataša, Janja

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Deževen, a zanimiv petek

Smo najstarejša skupina v vrtcu Žabice. Pridno sodelujemo s prvim razredom osnovne šole in se tako počasi navajamo na šolo. V mesecu novembru smo skupaj obiskali lovski dom.

V garderobi smo se oblekli, obuli, vzeli dežne pelerine, učenci pa dežnike in krenili na pot. Pred vrati lovskega doma nas je pričakal lovec Jože Smontara. Popeljal nas je v lovsko sobo, kjer imajo na stenah različne lovske trofeje. Najprej smo si ogledali nagačenega hrčka. Bil je kot živ, le v stekleni kletki. Primerjali smo rogovje srnjačka in jelena, glavo srne in košute. Kot da bi opazovali palčke in velikane. Lovec nam je lepo predstavil vlogo lovcev v naravi. Potrpežljivo je odgovarjal na naša vprašanja. Skupaj smo si ogledali fotografije živali in ugotavljali, katere živijo v našem okolju. Ob

tem smo se spomnili še na vidro in bobra, ki domujeta ob Dravi, in našega pohoda s Tonijem Prosnikom. Ob odhodu smo si še ogledali nagačeno glavo divje svinje. Gledala nas je prijazno, da bi jo najraje pobožali. Kako bi bilo ob resničnem srečanju z njo, pa raje ne pomislimo. Zahvalili smo se lovcu, mu dali majhen spominek na naš obisk in polni novih spoznanj krenili nazaj v šolo.

A deževen in meglen petek se je za nas, Žabice, veselo nadaljeval še v popoldan. Na naše srečanje s starši smo povabili Tiliko Kolarič in harmonikarja Uroša Rotarja. S starši smo zaplesali polko, Peričice in Ob bistrem potoku je mlin. Sami pa smo jim zapeli pesmi, ki jih

radi pojemo, in prikazali, kako potujemo Z avtobusom k teti. Zunaj je bil že mrak, ko smo se poslovili.

Radi bi se zahvalili vsem, ki nam pomagajo, da je naše bivanje v vrtcu bolj pestro, in radi delijo z nami svoja znanja. Mogoče se bomo čez leta spomnili nanje in uporabili ta spoznanja v svojem življenju.

Marjeta Cuk

Pikapolonice

Enkrat mesečno nas v vrtcu obišče Leonida Šumenjak, knjižničarka iz Knjižnice Franca Ksavra Meška iz Ormoža. Otroci se njenega prihoda vedno zelo razveselijo. Z njimi se veliko pogovarja, jim pripoveduje vedno znova nove pravljice. Otroci radi občudujejo slikanice in druge knjige, ki jim jih prinese na ogled ter gledajo ilustracije.

Ob vodenem pogovoru se otrokom gotovo bogati besedni zaklad in širi obzorje. Zato pa, starši, vzemite si tudi doma čas in berite svojim otrokom vse dotlej, dokler si to želijo!

Breda Munda, Mirjam Simonič

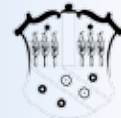

Lumpiji

Tako smo v skupini Lumpiji pletli pajkovo mrežo ...

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

... se igrali s peno ...

Katja Volgemut, Marko Janežič

Medvedki

Decembra smo v skupini MEDVEDKI izvedli praznično delavnico. Otroci so s starši in z babicami izdelali snežinke za okrasitev oken. Bližala sta se Božič in Novo leto, zato smo okrasili tudi božično drevo v igralnici.

... in zaigrali na instrumente.

V začetku februarja smo v skupini Medvedkov pripravili Valentinovo delavnico. Najprej smo skupaj zaplesali ob melodijah Mi se imamo radi, Soki in Valentinovo. Zatem smo se lotili izdelave srčkov iz krep papirja, ki so jih otroci odnesli domov.

Anita Kosi, Tjaša Burjan

Zakaj me pa ti tako gledaš in še fotografiraš povrhu?

Ali ne vidiš, da pazim na ptičke, da jih ne bi kdo ukradel?

Foto: Z. B. Slavič

Jasna Munda

Dobrodelnost je dobro dela

Le malokdaj doživimo v Središču, da bi dvorano napolnili do zadnjega kotička. Sokolana je bila nekega petkovega večera v februarju pretesna, da bi sprejela vse obiskovalce, ki so prišli na dobrodelno prireditvev za sklad vrtca in sklad šole.

Vzdušje v dvorani je bilo že pred začetkom prireditve sproščeno in polno veselega pričakovanja. In pričakovanja so gotovo izpolnili, celo presegli so jih, vsi nastopajoči: narodnozabavni ansambli Modrijani, Šank kvintet, Klapovuhi, Prleški kvintet in »naš« Žargon, prisrčni navihančki iz vrtca, mlade plesalke iz šole in govorniki. Vse skupaj je s humorno noto povezal moderater Peter Kirič.

Nastopajočim ni bilo težko opraviti svojega dela, saj se je občinstvo ves čas odlično odzivalo.

Ob koncu smo bili vsi, ki smo sodelovali pri organizaciji te prireditve, še posebej pa njen pobudnik Mitja Bogdan, zelo zadovoljni. Upravnima odboroma sklada šole in vrtca, zaposlenim v šoli in vrtcu, vsem nastopajočim, medijem in vsem ostalim se iskreno

zahvaljujemo za sodelovanje. Z zbranimi sredstvi nameravamo v vrtcu kupiti nov računalnik, projektor in interaktivno tablo, v šoli pa zunanja igrala in mogoče še kaj.

Vsi skupaj - vključno z obiskovalci, ki so prišli in donirali prispevke - smo opravili dobro delo.

Dobro je delati dobro.

Fotografija: Foto Lazar

Milena Zorčič

Obiskali smo prijatelje

V prednovoletnem času si vsi želimo pozornosti, daril, stiska rok, prijazne besede, nasmeha.

December je čas veselja, radosti, sreče, pričakovanj. Zato smo predstavniki Območnega združenja Rdečega križa Ormož obiskali v sredo, 29. 12. 2010, v Zavodu Lukavci naše prijatelje, naše someščane, ki zaradi bolezni, invalidnosti ali česa drugega živijo tam. Razveselili smo jih z darili, saj sta župana Občin Ormož in Središče ob Dravi takoj prisluhnila naši prošnji za donacijo. V Lukavcih živi osemnajst naših občanov, in sicer štirinajst iz občine Ormož, po dva pa iz občin Središče ob Dravi in Sveti Tomaž. Z našim prihodom smo gospe Vladki, gospodu Damjanu in vsem našim sovaščanom gotovo pregnali sivino vsakdana in jim polepšali dan. Bili so presenečeni in zelo, zelo veseli. Srečanje je potekalo v veselem, sproščnem vzdušju.

Vsi, tako naši sokrajani kot mi, smo se zelo dobro počutili, ker smo osrečili drug drugega. Srečanje je hitro minilo in polni toplih občutkov smo se odpravili domov,

naši sokrajani v zavodu pa so hiteli v sosednji prostor, kjer je nastopala vaška godba iz Ivanjkovcev.

Mateja Sok, voditeljica skupine Središka jesen

Središka jesen

SPLOŠNO O SKUPINAH IN NEKAJ O SKUPINAH V CENTRU ZA STAREJŠE OBČANE ORMOŽ

Skupine starih ljudi za samopomoč so temeljni program Zveze društev za gerontologijo Slovenije, ki je samostojna, nevladna, prostovoljna, neprofitna in humanitarna organizacija. Poslanstvo Zveze je ustvarjanje pogojev in možnosti za kakovostno življenje starih ljudi na področju medčloveških odnosov in medgeneracijskega povezovanja ter priprava srednje generacije na lastno starost.

Osnovni cilj in namen druženja je preoblikovanje skupine naključno zbranih posameznikov v prijateljsko skupino - nadomestno družino, kjer nemoteno poteka proces zadovoljevanja nematerialnih potreb.

Ena skupina skupaj z voditeljskim parom šteje do deset članov. Srečuje se redno, enkrat na teden ob istem času in v istem prostoru. Srečanje traja povprečno uro in pol. Temeljna dejavnost v skupini je pogovor, spremljajoče pa branje, petje, igranje družabnih iger, vrtnarjenje...

V našem domu trenutno deluje devet skupin, ki so pod okriljem Zveze, dve skupini pa sta bolj interesnega značaja.

NAŠA ZUNANJA SKUPINA

V letu 2010 smo si zadali cilj, da projekt skupin za samopomoč širimo tudi v zunanje okolje. In tako nam je letos uspelo ustanoviti tudi zunanjo skupino za samopomoč, pri čemer nam je bila in je še v veliko pomoč Občina Središče ob Dravi, v kateri smo skupino ustanovili. Prvo srečanje skupine je bilo v ponedeljek, 20. 9. 2010. Priprave so potekale čez vse leto, bolj intenzivno pa v poletnih mesecih. Najprej smo v skupino povabili uporabnike pomoči na domu ter odjemalce kosil iz Občine Središče ob Dravi, nekaj znank pa sva voditeljici tudi že prej povabili v skupino. Nato pa kot pravi pregovor, se dober glas širi v deveto vas, in že je bila tukaj prijetna ženska družba, ki se srečuje vsak ponedeljek ob 14.30 uri v prostorih središke občine in se imenuje **SREDIŠKA JESEN**. Voditeljici skupine sva Silva in Mateja. V skupini nas je enajst prijateljskih »klepetulj«:

Marija B., Tilika M., Zinka B., Marija V., Zinka M., Milica Š., Slavica D., Marija C., Ivanka Z., Silva K. in Mateja S. Tako smo našo skupino sedaj že oblikovale, saj šteje kar 11 članic.

Verjamemo, da si ljudje tudi v poznejših letih lahko zastavijo novo nalogo in si tako omogočijo svoj razvoj in lepo starost.

Besede članic skupine **SREDIŠKA JESEN** pa bodo povedale še nekaj veliko več...

Na skupini dne 15. 11. 2010 smo si zadale nalogo, da zapišemo nekaj o tem, kaj nam naša skupina pomeni. In Milica je že pisala besede...

Milica Šavora: Čeprav mi ni nikoli dolgčas, mi ta urica pomeni sprostitev.

Zinka Merkoci: Prijetno druženje, sproščen klepet, malo smeha in pričakanje naslednjega snidenja.

Slavica Dogša: Veselim se vsakega srečanja. Do naslednjic bom doma o tem kaj več napisala.

Marija Cverlin: Prihajam z veseljem, da se družim ob kavi in prijatnem klepetu.

Marija Borko: Z veseljem prihajam v družbo veselih prijateljic, saj se potem ves teden dobro počutim in komaj čakam naslednji ponedeljek.

Tilika Majč: Tudi jaz rada poklepetam, rada prihajam in tudi kakšno pecivo kdaj spečem, da se malo skupaj posladkamo in si izmenjamo kakšen recept.

Zinka Bauman: Zelo sem počaščena, da me je Mateja povabila in da se sedaj lahko prijetno družim s sokrajankami.

Marija Vidovič: Rada pridem v družbo. Srečna sem, da se lahko pošalimo, posladkamo, spijemo kavico in se sprostimo.

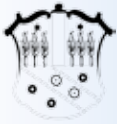
Silva Kovačec: Potovanje k ljudem... Zbrali smo se, da bi ponudili drug drugemu roko in si pomagali pri rasti v samozavestne, odprte in ljubeče ljudi. Zavezujemo se, da bomo izhajali iz tistega dela sebe, ki je iskren in zavzet. Zavezujemo se, da bodo stvari, izgovorjene v skupini, ostale zaupne. Cenimo dejstvo, da smo ljudje, ki se trudijo, da bi ravnali kar najbolje, in da se lahko prek medsebojnega sočutenja naučimo v vseh nas videti naš najboljši del.

Mateja Sok: V tem kraju sem živela več kot 20 let - to je tudi »moj kraj«. V veliko zadovoljstvo mi je, da me je nekaj ponovno povežalo z njim in z ljudmi, ki tukaj prebivajo. Drage prijateljice - sedaj vas že lahko tako poimenujem, prijetno mi je z vami in vsakič znova rada pridem med vas. Da tudi vam skupina veliko pomeni, me vedno spomnijo Slavičine besede ob koncu vsake skupine: »Če že gremo domu?«

Nekoliko kasneje se nam je pridružila še **Ivanka Zorjan**, ki nam je ob koncu njenega prvega srečanja z nami povedala, da se je dobro počutila v naši družbi in da bo naslednjic zopet prišla. In tako je tudi bilo.

Za zaključek so še povedale: **Zadovoljne smo, da je v naši občini nastala ta skupina, saj starejšemu človeku gotovo zelo veliko pomeni, če lahko svoje težave deli z drugimi.**

Slavica Dogša, članica skupine Središka jesen

Tudi starejši se radi družimo

Že dolgo časa sem razmišljala o osamljenosti starejših ljudi v našem oklju. Večkrat sem prebrala v časopisih kako se starejši ljudje v drugih krajih družijo med sabo. Nekega dne me je prišla obiskat prijazna sestra Silva in me obvestila, da nameravajo v Središču en dan v tednu organizirati srečanja in druženja starejših žena. Vesela sem bila, da bi se tudi jaz lahko udeležila teh srečanj. Posvetovala sem se s sinom in hčerko in oba sta mi rekla: »Mama, idi, to ti bo dobro delo«.

Res sem šla. Silva mi je obljubila prevoz do občine in po končanem druženju nazaj domov. Mateja in Silva sta nas seznanili s progra-

mom. Srečujemo se vsak ponedeljek ob pol treh. Tu smo se srečale same domačinke in vse smo zadovoljne. Malo poklepetamo, se nasmejimo. Čas nam prehitro teče. Vmes nas prijazni voditeljici postrežeta s kavico in pecivom. Mateja nam vedno prečita kako lepo misel. Ura zelo hitro teče in že je čas za domov. Zelo rada se udeležujem teh srečanj, čeprav sem najstarejša udeleženka med njimi, in komaj čakam prihod naslednjega ponedeljka. Dokler mi bo zdravje dopuščalo, bom rada prihajala na zanimiva srečanja. Hvala Mateji in Silvi ter vsem navzočim za pristrčno druženje!

Boris Kočever

Vandalizem brez primere

Občani, ki hodijo na sprehode v naravo in teh je vedno več, se sprašujejo, zakaj so tako izmaličene nekatere žive meje in gozdni robovi in kdo je to storil. Ti, ki so to storili, so kršili zasebno lastnino, državno mejo, uničili mejna znamenja in v območju javnega dobra (rečnega sveta ob Dravi) sekali več kot 50 let stara plodnosna drevesa, ki so v območju NATURE 2000.

Na bivšem smetišču, ki ga je po pogodbi z Agrarno skupnostjo Središče sanirala lovška družina, tako da je v sanacijo vložila več kot 3000 prostovoljnih delovnih ur, dala odpeljati 29 starih avtomobilov, več polnih tovornjakov nevarnih odpadkov in kjer so bagerji ter buldožerji v treh sezonah delali okrog 35 dni, je bil po dogovoru z Zavodom za gozdove Slovenije po sanaciji zasajen gozd. Za zasaditev, zaščito in nego dreves je bilo v zadnjih treh letih prav tako opravljenih že prek 400 ur. Prvo in drugo leto zasajevanja saniranega smetišča so prostovoljno sodelovali lovci, ribiči in čebelarji ter tudi drugi občani, ki imajo pozitiven odnos do narave. V prvi vrsti ob poljski cesti, okoli 2 m navznoter od nekdanje žične ograje, je bil zasajen drevored iz starejših (triletnih) dreves, ki so bila tudi zvezana k visokim opornim stebrom. Tukaj so si predstavniki gospodarske družbe Jeruzalem Ormož SAT d.d. dovolili posekati tudi ta nasad, kjer so bila drevesa že več kot tri metre visoka in kot rečeno 2 m navznoter od nekdanje žične ograje.

Gre za barbarsko početje gospodarske družbe, ki si prilašča njej neobstoječo pravico gospodarjenja z naravo, tako kot je bilo to nekoč, ko so bili še državno podjetje. Očitno nekaterim še vedno ni jasno, da smo s pristopom k EU in sprejemom Zakona o ohranjanju narave, Zakona o varstvu okolja, Zakona o vodah ter Zakona o divjadi in lovstvu stopili v novo obdobje odnosa do narave, ki zahteva drugačno obnašanje, kot so ga bili vajeni pred nekaj desetletji.

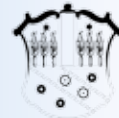
Končno pa je treba ugotoviti, da je na območju občine Središče ob Dravi prek 500 ha zemljišč, ki so v lasti Republike Slovenije in jih ta daje v zakup. Treba bo pregledati pogodbe, ki jih ima ta gospodarska družba z državo za ta kmetijska zemljišča. V občini Središče ob Dravi živi od kmetijstva okrog 600 ljudi na 110 kmetijah, ki jim vsem primanjkuje zemlje, v gospodarski družbi Jeruzalem Ormož SAT d.d., ki ima na našem območju v zakupu okrog 400 ha zemljišč, ki so last Republike Slovenije, pa bogati le nekaj posameznikov. Očitno je napočil čas, ko bo treba spremeniti prakso, četudi z zakonodajno pobudo, da dobijo državno zemljo v obdelavo tisti, ki jim je to osnovni vir dohodka in preživetja in ki imajo do nje tudi večjo moralno pravico. Ravno pomanjkanje zemljišč našim kmetijam onemogoča razvoj in povzroča odhod mladine, ki se po šolanju več ne vrača. Večji razvoj občine bo možen le tako, da bomo zadržali izšolanano mladino, ki se bo na kmetijah lotila tudi dopolnilnih dejavnosti in si izboljša-

la socialno-ekonomske pogoje. Le tako bo lahko naša občina stopila na višji nivo kvalitete življenja.

Tudi razvoj turizma kot največjega potenciala podeželja, ob takem uničevanju narave, ne bo možen, saj je lepota krajinske podobe naše največje bogastvo in bodoč turistični potencial. Krajina, kot so jo brezobzirno »obdelali« delavci družbe Jeruzalem Ormož SAT d.d., verjetno zaradi nenasitne težnje po višjem dobičku, pa ni privlačna, ampak odbijajoča in pomeni skrunjenje narave.

Zemlja in narava pomenita mnogo več kot le denar.

Danilo Žerjav

Kolarekov Miha

Starejši občani se prav gotovo spominjate Miha Kolarja, po domače »Kolarekovoga Miha«. Bil je poseben človek, dobra duša, dobričina. Takšni se danes ne rojevajo več, če smo lahko malo nostalgični.

Dninarsko delo pri srediških kmetih je bilo tisto, ki je njega, pa tudi njegovo družino, najbolj zaznamovalo. Kot vemo, se ravno pri ljudeh, ki niso rojeni pod najbolj srečno zvezdo, skriva pesniška duša. Miha je pisal o ljubezni, svoji mladosti, Središču, Središčanih, nogometnem klubu idr. Še sreča, da je eden izmed njegovih prijateljev te pesmi skrbno zbiral in ohranil. Mineva 30 let od njegove smrti, zato je gotovo prav, da katera izmed njegovih pesmi končno dočaka objavo. Naša Sredica je vsekakor pravšnji prostor za to.

NEPRAVIČNA TEKMA

Saj priznali bi poraz,
ki za nas ga ni bilo,
prekratek bil za nas je čas,
čeprav šans bilo je obilo.

Sodnik ni sodil vse pravilno,
lukarjem le v korist.
Bi stekli oni ga nemilo,
je Jurček mu očeval rit.

Ni pomagala jim nič sirena,
ne zastava belo plava,
saj naš gol iznenada
postal senzacija je prava.

Oporekat ni se dalo,
po kilogramih lažji mi,
a naše moštvo je zdržalo
kot hrast, ki tam stoji.

Golman naš, odlični lvek,
žogo vsako je ujel.
Naj šut je bil visok ali nizek,
gol ubraniti je uspel.

Mi, gledalci, vsi smo priče,
tudi hrast, ki tam stoji,
vsakdo še od nas zanika,
da penal pravičen ni.

Res zabili so nam gol,
nerešeno je vse ostalo.
Veselo so odšli domov
in mahali nam še z zastavo.

Težko se sodnik je rešil
lukarjev in tudi nas.
Svoj beg z avtom si je rešil,
drugače bi ostal brez las.

NAJRAJE

Pozabil nisem, da некоč
toplo sem imel ljubezen.
Čeprav mi vzela jo je noč,
pozabil nisem na objem nežen.

Oh, vse avte bi razbil,
lim odnesel mi je srečo.
Najdražjo jaz sem izgubil.
Ko bi šofer prižgal ji svečo!

Še grob pomagal sem kopati,
ti mrtva usta sem poljubljal.
Nisem mogel več ti dati,
zdaj v spominih te izgubljam.

Najraje bil bi zdaj pri tebi,
nekdo bi rož mi že natresel.
Bi mehko spal v črni zemlji,
pozabil zarjo bi, ljubezen.

Nisi prva in ne zadnja,
je pločevina mnoge vzela.
Ni dočkala te zarja,
deževna noč je vse otela.

Ti, ki zdaj po cesti voziš,
pomni, pešec ni junak.
Še na bankini ga povoziš,
čeprav se ogne vsak ti rad.

Kogar enkrat si povozil
in življenje mu vzela,
vedno se bo s tabo vozil,
nikoli več ne boš vesel.

Sreča

So rekli,
da puhasta sreča
prijaha iz nebes.
Nastavim ji dlan,
pa je že ni več.

Stopila se je,
vame,
čutim jo.
Jo lahko obdržim?

Ta sreča puhasta
je kot deklica muhasta.
Nikoli je ne obdržim.
Vsak dan, ko pride,
jo znova lovim.

n. n.

Ti in jaz

Čustva moja,
tvoja,
pristna ali
zlagana,
pa vendar so nam
ob rojstvu dana.

Ljubiš,
ljubim.
Močno ali
platonsko.
Lahko je zlagano,
čeprav nam je
ob rojstvu dano.

n. n.

Zdenka B. Slavič

Ali kaj berete?

Na žalost nekateri mnogo premalo ali pa celo nič! Do tega spoznanja prihajam, ko čakam v čakalnici, ko se vozim z avtobusom ali vlakom, ali pa - ko se s kom pogovarjam. Marsikdaj lahko ugotovim le, da če ljudje že kaj berejo, so zanje najbolj zanimivi časopisi in revije, ki senzacionalistično poročajo o nesrečah, škandalih slavnih oseb in grdobijah, ki se dogajajo v politiki. Prav zanimivo je včasih v čakalnici pri zdravniku. Tam izveš o vseh boleznih tistih, ki čakajo in vseh njihovih sorodnikov in znancih. Dobiš lahko vse podatke o domačih zdravnikih in specialistih po širni Sloveniji. Vidiš pa tudi zaskrbljene in zamišljene obraze, ki prav gotovo samo tuhtajo o svoji(h) bolezni(h) in se smilijo sami sebi. Na klopeh ležijo revije ABC zdravja in le tu in tam se jih kdo usmili in vzame kakšno v roke.

Knjiga? Kaj je že to? Lanske jeseni sem bila v Rusiji - z ladjo od Moskve do St. Peterburga. Krasno. Mnogo prijetnih vtisov o krajih in ljudeh. Kar se mi je zelo vtisnilo v spomin, je bilo njihovo navdušenje nad branjem knjig. To sem doživela v Moskvi. Poleg Rdečega trga z Leninovim mavzolejem, Kremlja, univerze Lomonosov, Bolšoj teatra in še česa, si je nujno treba ogledati tudi znamenito moskovsko podzemno železnico - metro. (Prvi metro je bil zgrajen leta 1900 v Parizu.) Postaje in hodniki so

prave umetnine, ki povečujejo človeško delo, družino in seveda tudi politične in literarne predstavnike preteklega obdobja. Kar nekaj postaj smo prevozili, zamenjali nekaj vlakov, ampak povsod enako: ljudje berejo! Ne vsi, mnogi pa. Če so se peljali več kot eno ali dve postaji, so že imeli v rokah knjigo (ne kakšnih »trač« revij!) in zavzeto brali. Stari, mladi, moški, ženske. Ne vem, ali je to tradicija ali pa so jih tako naučili starši in učitelji. Kakor koli že, name so naredili zelo pozitiven vtis.

Knjige prav gotovo vplivajo na človekovo razgledanost, marsikateri časopis ali revija pa lahko človeka hudo poneumi. Slišala sem (neuradno!), da bi naj del Orlane enkrat v prihodnosti preuredili v knjižnico. Pozdravljam to idejo in upam, da bo to Središčane vzpodbudilo k branju. Do takrat pa: v Ormožu je dobro založena knjižnica, in če se tja lahko odpeljete v Spar, Mercator, Tuš, na banko in še kam, pa stopite še malo v grad in vzemite kakšno knjigo.

Branje v moskovski podzemni železnici (sept. 2010)

Sandra Rakovec

Biserna poroka zakoncev Rakovec iz Središča

Pred mnogimi sta leti na skupno pot odšla,
pred mnogimi sta leti rekla DA.

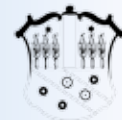
Dva prstana bleščeča sta isknila se,
drug drugemu sta
dala ljubezen in srce.

Skupaj sta nosila vse križe in skrbi,
otroke sta vzgojila, zrasli so, odšli...

A vendar radi znova vračajo se spet,
saj pri mami in očetu najlepše je spet in spet...

27. januarja sta Dragica in Matej Rakovec, obhajala 60 let poroke - BISERNA POROKA. Rodili so se jima štirje otroci (Matko, Anica, Marija, Miran). Imata sedem vnukov (Mojca, Luka, Matej, Jernej, Sandra, Miha, Anja) in pravnukinjo Nežo.

Milena Milosavljević

Zlata poroka v Središču ob Dravi

V soboto, 5. februarja 2011, sta 50 let skupnega življenja obeležila zlatoporočenca Marija in Anton Meznarič iz Šalovcev.

Zlatoporočenca Marija in Anton sta se poročila 5. februarja 1961 v Središču ob Dravi. V zakonu sta se jima rodila sinova Tonček in Janko. Danes ju razveseljujeta dva vnuka Toni in Matej.

Marija in Anton sta ves čas živela in delala na kmetiji v Šalovcih. Tudi danes, kljub zrelem letom, še vedno po svojih močeh pomagata na domači kmetiji. V prostem času se rada udeležujeta srečanj Društva upokojencev Središče ob Dravi.

Župan Občine Središče ob Dravi Jurij Borko jima je ob visokem jubileju izročil Zlato listino občine in jima zaželel, da zdrava in zadovoljna preživita še veliko skupnih let.

Janko Kolarič

»Srebrna zibelka, zlati kotači, v njej so se zibali trije muzikaši...«

»Že kot deček je rad igral, ko je bil še neodkrit talent...«, je bilo slišati iz ozadja po prvem nastopu.

A od takrat je minilo že enajst let, skoraj ducat dolgih let, odkar sva z muzikantom Zvonkom pričela z igranjem. Želiva ohraniti staro glasbeno kulturo. Pisalo se je leto 1999 in takrat sva pričela z nastopanjem. Po precej resnih vajah igranja sva že od začetka igrala stare skladbe polk in valčkov. Zvonko Ivanuša je igral stope-tridesetletno harmoniko, izdelano v Avstriji, ki jo je podedoval po očetu Jakobu, jaz, Janko Kolarič, pa klarinet, ki sem ga začel spoznavati in se z njim že kot deček učiti v četrtem razredu osnovne šole Središče.

Z Zvonkom sva v letu 1999 združila svoje glasbene moči in temeljito zvadila nekaj starih melodij. Avtorji teh so še vedno neznan. Za priredbo potrebnih skladb sem poskrbel kar sam.

Po nekaj predstavitvenih nastopih so naju zaradi prijetne stare glasbe vabili na razna družinska in druga družabna srečanja. Igrala sva pri obreških starejših folkloristikah v letu 2002. Zelo rada sva se odzvala vabilom ter igrala na rojstnodnevnih zabavah, na predstavitvi Diradi-Čindara, zabavala sva goste v raznih gostinskih lokalih v bližnji in daljni okolici, na trgatvah. Kratkočasila sva pri prešanju grozdja, vabili so naju gasilci in upokojenci. Bila sva na otvoritvi novih združnih prostorov v Ormožu. Večkrat sva igrala izletnikom po celi Sloveniji, na Hrvaškem, v Avstriji ter na

Madžarskem. Za martinovo sva velikokrat igrala pred središko trgovino Mercator, tudi na odprtih vratih Oljarne in mešalnice v Središču nisva manjkala. Marsikaterim turistom iz domovine in tujine je najina muzika popestrila druženje. Omeniti je potrebno tudi prijetne dogodke z večletnega »fašenskega« igranja v naši občini.

Takrat sva z Zvonkom izvajala najino glasbo kot duo Zeleni asparagus. Kot ljudska godca sva veliko nastopala, doživela sva marsikaj lepega. Nepozabni so spomini z nastopa na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani s turističnimi društvi. Dogodek, ki se nama je gotovo najgloblje stisnil v spomin, pa sega v april 2005, ko sva bila povabljeni v Begunje na Gorenjskem, da bi igrala najine poskočne polke in valčke v okrogli dvorani znamenite Avsenikove gostilne. Ob prihodu sva bila z Zvonkom močno presenečena, ko je organizator programa želel najino odrsko predstavitev, potem pa sva zapolnila z igranjem čas med menjavo znanih glasbenih ansamblov. Pri igranju sta nama pomagala s spremljavo muzikanta ansambla Korenine. Bilo je čudovito.

Doslej sva muzicirala z Zvonkom sama. Ugotovila pa sva, da bi bilo v redu, če bi imela bas spremljavo. Občasno je priskočil na pomoč, leta 2004 pa se nama pridružil baskitarist Otmar Medik. Kljub temu da se je povečalo število godcev, se povpraševanje po naših na-

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

stopih, nastopih ansambla Večno zeleni asparagus ni zmanjšalo. Saj res, odtlej se imenujemo Večno zeleni asparagus. Iz evidence igranja v bližnji in daljni okolici smo tako lahko z veseljem ugotovili, da nastopamo na leto petindvajsetkrat in še več.

V času glasbene aktivnosti sem napisal in priredil večino glasbenih komadov. Število skladb je bilo potrebno povečati, saj je igranje v raznih društvih trajalo tudi po pet ali več ur. Prirejene skladbe pa je potrebno na vajah zvaditi in ujeti seveda pravi melos.

Izvedba domačih skladb je bila vedno uspešna in povsod dobro sprejeta. V preteklih letih smo igrali na več porokah, ko so slavili abrahama, rojstne dneve. Nemalokrat smo igrali raznim turistom - skupinam iz Avstrije in Nemčije, saj je naša glasbena ponudba sestavljena tudi z besedili pesmi v nemškem, italijanskem in hrvaškem jeziku.

Ansambel Večno zeleni asparagus je danes še vedno aktiven. Radi se odzovemo vsem povabilom društev na prireditve ter se udeležimo tudi obhajanj osebnih in družinskih jubilejev.

V sodobnosti se pojavljajo novi mladi ansambli, vendar pa lahko ugotovimo, da je izvedba skladb popolnoma avtentična samo pri ansamblu Večno zeleni asparagus. Ker pa se časi spreminjajo, se nekateri ansambli poslužujejo moderne tehnike ozvočenj in uporabljajo pri izvedbah sistem playback. Takšen način igranja pa za nas ni sprejemljiv. Odločili smo se, da bo ansambel Večno zeleni asparagus nadaljeval z izvajanjem domače glasbe v živo.

Ostali bomo večno zeleni.

Večno zeleni asparagus

Nastop v Avsenikovi gostilni

Samo Žerjav

Ne bodimo nakupovalne kokoši

Vsi svetovni filozofi od antike do danes so se v svojih delih - nekateri bolj, drugi manj - lotevali človekovega odnosa do živali.

O vidiku ravnanja z živalmi kot človekovimi ljubljenci smo v prejšnjih številkah Sredice že lahko brali. Tokrat pa nekaj o prehranjevanju s hrano živalskega izvora oz. o čisto konkretnem primeru le-tega.

Najbolj čisto vest imajo v tem pogledu vegetarijanci. Ne glede na to, kar si o njih mislimo, jim je treba priznati spoštovanje, ker so se predvsem zaradi visokih etičnih standardov odrekli mesu.

Kaj me je vzpodbudilo k pisanju? Naj pojasnim. V zimskem času, ko naše kokoške vsakodnevno ne znesejo (za)dosti jajc, sem se bil prisiljen odpraviti po »umetna« jajca v trgovino. Vzel sem prvo škatlo, ki mi je prišla pod roko, in hitro domov. Ponev, malo domače masti, razbijem jajce in... To je to. In potem šok - kaj za vraga jaz to jem? Tisti, ki ste navajeni na domača jajca, veste, o kakšni razliki v kvaliteti govorim! Grozno, »plastičen« občutek v ustih, posebej beljak je bil res težko prebavljiv.

Pa poglejmo, kaj piše na škatli! Jah, seveda, kaj pa drugega - baterijska reja. Sporna, nehumana reja kokoši, v »taboriščnih« pogojih. Hiperprodukcija jajc. Grozno. Ampak jasno, takšna jajca so seveda najcenejša. Tale prispevek bi verjetno dosegel večji učinek in bi drugič dvakrat premislili, preden jih kupite, če bi se odločil dodati kakšno sliko. Ampak raje ne. Kogar zanima, si naj pogleda na svetovnem spletu. Zagotavljam vam, da boste zgroženi. Bom pa navedel nekaj značilnosti takšne reje. Kokoši so stlačene v majhni

žičnati kletki, v kateri lahko samo vstanejo, sedejo, jedo, iztrebljajo in nesejo jajca. Ne morejo se obnašati kot kokoši: brskati, pripravljati gnezda, se skriti pri nesenu jajc, prhutati s krili, se socialno obnašati, šibkejša kokoš ne more uiti agresivni kokoši... Kletke so naložene v več nadstropjih. Ko kokoš znese jajce, se takoj odkotali na tekoči trak. Svetloba in ventilacija sta umetni.

Ta reja je v Švici zaradi mučenja živali že leta prepovedana, pripravljala pa se tudi zakon, ki bo na področju celotne EU močno omejil, oz. sčasoma dokončno prepovedal to vrsto reje kokoši.

Par deset centov več je resda treba odšteti za jajca iz talne (kokoši se svobodno gibljejo, so pa še vedno v zaprtih farmah), proste (kokoši se prosto gibljejo na svežem zraku) ali ekološke reje (ekološko pridelana hrana za kokoši, ki so prav tako na prostem), ampak občutek, ko lahko s pametnim nakupom vsaj nekaj prispevamo k humanemu ravnanju z živalmi, je osvobajajoč. Konec koncev pa imate možnost, da skočite do bližnje kmetije in povprašate po domačih jajcih. Na ta način ubiti dve muhi na mah - ostati (bolj) zdrav

in obenem s čisto vestjo - pa tudi ni nepomembno. Ne bodimo nakupovalne kokoši!

Vesna Žerjav

Zimske kuharije

Kot smo napovedali že v septembrski številki Sredice, nam je središka sekcija Aktiva kmečkih žena Ormož pripravila pester program kuharskih tečajev v zimskem obdobju. Zvrstili so se trije tečaji. Vok. Izjemen azijski pripomoček za kuhanje. Kuharski mojster Dušan Horvat je ducat prisotnih radovednežev vodil skozi svet večinoma azijske kuhinje. Le-ta je bila zelo všeč tudi tistim, ki so se takšnih načinov priprave hrane do sedaj izogibali. Kaj vse ste zamudili? Piščanec v sladki omaki, sladko-kisla juha, riževi rezanci po singapursko, sladko-kisla svinjina s čilijem, piščanec v vražji omaki, ocvrte banane in ananas...

Odkritje krompirja je skozi stoletja pripeljalo do zmanjšane uporabe žitaric v naši vsakdanji prehrani. Ena izmed popularnejših med temi je vsekakor ajda. Najbolj so jo častili na Hajdini pri Ptujju, če lahko sklepamo po imenu.

Številne zdravju koristne sestavine, ki jih vsebuje, so pripeljale do tega, da se jo zopet več uporablja. Vodja tečaja Silva Kelemina nam je v uvodu postregla s čajem iz ajdovih cvetov. Zamesile smo kruh s kuhano ajdovo kašo, pa tudi takega z orehi. Sproti je nastajala paleta ajdovih jedi: kaša v solati, žganci, kaša z gobami, torta, gibanica, naposled pa tudi vsem dobro znana »hajdinska pogača«. Tretji tečaj zapovrstjo je izjemoma potekal na vikendu družine Dogša na Kogu, to pa zato, ker se ponašajo z lepo krušno pečjo. Ste že uganili, kaj smo počeli? Tako je, pekli smo kruh, tokrat pod vodstvom Stanka Voriha. Vrst kruhov je res veliko, na našem tečaju pa smo se lotili peke koruznega, ovsenega, polnozrnatega s semenji, jogurtovega, rženega. Na vrsto so prišle še žemlje, največ preglastic pa nam je vsekakor povzročalo pekovsko pleteno pecivo.

Če povzamemo - imeli smo se odlično, naši želodčki so nam bili hvaležni. Vzemite si čas in se prepustite čarobnemu svetu kuhanja tudi vi!

Hvala vsem, ki ste nas vodili in gostili!

In še recept za tiste, ki niste bili zraven:

Ajdov kruh z orehi

37 dag ajdove moke (termično obdelati z 0,5 vrele vode – nato ohladiti)

70 dag krušne moke – tip 850

3 dag kvasa

2 dag soli

1 dag sladkorja

2 dl vode

40 dag orehov – dodamo jih na koncu, ko je testo že zamešano.

Zahvala za pomoč

Čeprav živimo v času krize, brezposelnosti, podražitev v trgovinah, višjih položnicah in stroških pri šolanju otrok, sem presenečena in zelo hvaležna, da še obstajajo ljudje, ki razumejo stisko, probleme in težave, ki jih v današnjem življenju preživljamo vsi.

Smo skromna družina, ki cenimo življenje, a še bolj dobroto ljudi, s katerimi smo obkroženi. Zato bi se rada zahvalila za to dobroto, solidarnost in pomoč, ki so mi jo ponudili delavci OŠ Središče. Posebno se zahvaljujem svetovalni delavki Jasni Munda, ki je razumela našo situacijo in krizo, skozi katero se preživljamo, da je organizirala akcijo med zaposlenimi in nam olajšala težavne dneve.

Hvala vsem učiteljem in zaposlenim v šoli, da so razumeli našo stisko in nam pomagali v težkih dnevih. Čeprav rečejo, da smo Središčanci sami zase, sem spoznala, da to ni res, da so ljudje pripravljeni pomagati, čeprav nekateri sami težko preživljajo svoje družine v današnjem kriznem času.

Še enkrat hvala za pomoč in solidarnost vsem zaposlenim v šoli. Zelo smo vam hvaležni in naj vam bo ta dobrota poplačana.

Hvaležna družina

Nekaj kratkih za smeh

Vpraša Janezek mamo: »Mama, ali angeli letijo?«
»Seveda, sinko,« odgovori mama.
»Sinoči je ati rekel naši služkinji angel, kdaj bo pa ona letela?«
»Jutri, Janezek!«

Plavolaska že tretjič pokliče natakarka: »Prosim, še eno kocko sladkorja.«
»Pa saj ste jih dali v to kavo že sedem!« odgovori natakarka.
»Saj vem, ampak so mi vse potonile!«

Še ena plavolaska natakarku: »Oprostite, kaj je to hibiskus?«
Natakarka: »To je čaj.«
Plavolaska: »Potem pa en kamilični hibiskus, prosim!«

Tast svojemu zetu: »Sedaj, ko si se poročil, upam, da ne boš več delal norosti!«
Zet nazaj: »Ne bom, ta je bila zadnja.«

Mladi komar se vrača s svojega prvega, poskusnega leta.
»In kako je bilo?« ga vpraša mama komarka.
»Fantastično! Vsi so mi ploskali.«

Vstopi upravnik zapora v celico: »Zakaj ne vstaneš, ko vstopim?«
»So mi rekli, da moram odsedeti dve leti,« odvrne zapornik.

Joža, vse najboljše, pa naj Ti petdeseta kažejo vedno pravo smer, Ti želijo sosede in prijatelji!

DOMAČI PIŠČANCI
PERUTNINSKA KLAVNICA

SEVER

Miran SEVER s.p.

Šalovci 42
2277 Središče ob Dravi
Tel.: 02/7191-394
GSM: 041 724-363

Slašičarna Pri Rupertu

Božidar Borko s.p.

Slovenska cesta 53
2277 Središče ob Dravi

Tel: (02) 71 90 593

E-pošta:
rupert.bozo@siol.net

E-stran:
www.slasicarna-rupert.s

Odprto vsak dan od 7. – 22.
v torek od 7. – 12. ure.

Servis

Drobne
Kmetijske
Mehanizacije

Popravilo:

- vrtnih traktorjev
- kosilnic
- motornih žag
- motornih škropilnic
- frez
- motokultivatorjev

Razrez hlodovine

Brušenje verig motornih žag

PETER VANČIČ s.p.
GRABE 18
2277 SREDIŠČE OB DRAVI
Tel: (+386) 031-600-536

Foto Lazar

Nudimo vam:

- fotografiranje za dokumente
- fotografiranje v ateljeju in na terenu
- tampotisk in sitotisk
- izdelava vizitk in koledarjev

Obrež 48
tel. št.: 02/71 91 139

- 3 tesnila
- 5 komor
- 76 mm

NOVO!

Lepota bivanja

- okna (PVC)
- vrata (PVC, ALU)
- rolete (PVC, ALU)
- polkna (PVC)

brezplačna številka:
080 10 26

Štamberger d.o.o., Središče ob Dravi

FRIZERSKI SALON SANDRA

MOŠKO, ŽENSKO, OTROŠKO STRIŽENJE,
BARVANJE, PRAMENI, TRAJNE ...

DELOVNI ČAS:

PONEDELJEK, TOREK, SREDA: 8.00 – 16.00

ČETRTEK, PETEK: 10.00 – 18.00

SOBOTA: 8.00 – 12.00

NEDELJA in PRAZNIKI: ZAPRTO

041 / 873 – 311

SE PRIPOROČAMO!

FRIZERSKI SALON

ALEKSANDRA ŽERJAV s.p.

Slovenska c. 55, 2277 SREDIŠČE OB DRAVI

SANDRA

ELEKTROSET

Trgovina na drobno,
elektroinstalacije, servis

Janežič Vekoslav s.p.

Grabe 20a
2277 Središče ob Dravi

E-mail : elektroset@volja.net
Telefon : (02) 719 13 48
Fax : (02) 719 13 48
GSM : (031) 564 002

Delovni čas:

Pon. - Pet. 9.00 - 16.00
Sob. 8.30 - 12.00

Prodajni program:

- elektromaterial, stikala
- žice, kabli
- električno ročno orodje
- svetilke, žarnice
- akustika
- bela tehnika
- mali gospodinjstvi aparati
- klimatske naprave
- kolesa
- računalniki in oprema

Program storitev:

- elektroinstalacije in meritve
- servis malih gospodinjstvi aparatov
- servis bele tehnike
- montaža klimatskih naprav
- servis in previjanje elektromotorjev
- servis računalnikov in opreme

gorenje

SAMSUNG

Panasonic

CANDY

PHILIPS

SIEMENS

ZANUSSI

BOSCH

www.frko.si

Računalniške storitve, svetovanje
in spletna trgovina
Denis Raušl s.p.

Poštna ulica 5, 2277 Središče ob Dravi

GSM: 031 584 958, E-pošta in MSN: denis.rausl@gmail.com

- ▶ prevajanje (ang-slo, slo-ang), izobraževanje
- ▶ prodaja in servis računalnikov, prenosnikov in računalniške opreme
- ▶ **SONY - NOVO v prodajnem programu**
- ▶ čiščenje virusov in trojanskih konjev
- ▶ reševanje izgubljenih podatkov iz diskov

Fizerski Studio *Moni*

Žensko, moško in otroško striženje.
Barvanje las in pramenov.
Fen-frizure in svečane pričeske.
Trajne in vodne ondulacije.
Ličenje s kozmetiko CARLO BAY.

Monika Kocuvan s.p.

Šolska ul. 21, Središče ob Dravi
GSM: 041-880 174, Tel: 02/719 01 24

kemon

ITALIAN HAIR FASHION

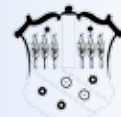
Hvala za vaše zaupanje, se priporočamo!

NOVO!

Barve za lase brez
amoniaka

Na-No

				AVTOR: Jože Borko	SMREKOV LES	NAPRAVA ZA PRENOS TV SIGNALOV	ALUMINIJ	NAŠ ROJAK, PENIK IN DUHOVNIK (ŠTEFAN)	VARUŠKA V RUSKEM OKOLJU	RIBJE JAJČECE	KONJSKI TEK	
				KLOBUK IZ SLAME								
				DAMA FINANC. MINISTR- STVA KOLAR								
				RAJKO NAHTIGAL			SLOV. DRUŽBA ZA AVTOCESTE					
				ZADNJI KITAJSKI CESAR			(P)A(R)K					
Sredica	NEKDANJI BRAZILSKI NOGOME- TAŠ	VZNEMIR- LJIVOST, RAZBURLIJ- VOST	HOKEJSKA PLOŠČICA INDIJSKI HRAST			KRPANOVO OROŽJE RASTLIN- SKA BODICA			PREDATOR	BIBLIJSKI PRVI OČAK, PRAOČE IZRAELCEV		
DOMOLJUB, RODOLJUB							ODVAJAL- NIK PARE ESKIMI					
HRVAŠKI PEVEC PISAK					LETALSKA FIGURA			LJUBO BAVCON BRAZILSKA OPICA				
RIBIŠKA VRVICA					AVSTRUSKI SMUČARSKI SK. (TONI) VEDA O ATOMIH							
EVA RAS			REKA NA TAJSKEM MESTO V SREDNJEM IRANU			ROMAN T. SVETINE JUDOVSKE PREROK						
Težje besede: ASSA, MAITANI, UAKARI	IT. ARHITEKT (LORENZO) GRAFIČNA DEJAVNOST							SLOVENSKA UGAN- KARSKA REVUJA				
SLOVENSKE VODITELJ NA POP TV (MATJAZ)					ANTON TROST SLADEK JUŽNI SADEŽ			KRILO RIMSKE LEGIJE				
HRVAŠKA INDUSTRUJA NAFTE			RODITEL- JICA KRAJ V DRAVSKI DOLINI					ROMULOV BRAT, DVOJČEK MOTORNO KOLO				
KLANEC							KRATKA ŠALA FRANCOŠKI IGRALEC GABIN			Občina Središče ob Dravi		
SOGLAS- NIKA V KUNI			VRISKANJE ŠTIRINAJ- STA GRŠKA ČRKA					NAJVEČJI MORSKI SESALEC	ILOVICA	ČAS BREZ VOJN		
NERA ZA BENCIN						PREBIVA- LEC ARKTIKE (KO)LE(NO)						
ALBERT EINSTEIN												
REKA IN MESTO V JUŽNEM KAZAH- STANU					HRVAŠKA PLEMIŠKA DRUŽINA							
HRVAŠKA PEVKA JUVAN				Središče ob Dravi	ČLAN SENATA							

Rešitev križanke - gesla iz osenčenih polj prepisite na dopisnico in jo pošljite do 15. aprila 2011 na naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi. Srečni izžrebanec prejme nagrado - košarico velikonočnih pekovskih izdelkov.

SREDICA je glasilo Občine Središče ob Dravi. Člani uredništva: Zdenka Dogša – glavna urednica, Samo Kočevar – tehnični urednik, Stanko Zebec, Anita Kosec, Zlatka Marčec in Jasna Munda. Lektoriranje: Majda Tkalec. Grafični prelom: Boris Prelog. Tisk: Ptujska tiskarna d.o.o. Ptuj. Naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki na urednistvo@sredisce-ob-dravi.si. Fotografija na naslovnici: Zlatka Marčec, ISSN 1855-7511